JIPF

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Nr 2, Juni 2021

Livet och kampen under ockupationen.

Judaiseringen av Jerusalem

Är Israel en apartheidstat?

Solidaritet och motstånd

JDA och kampen mot antisemitism

Ledare

Israel har med sedvanlig brutalitet visat palestinierna vem som är herre mellan Medelhavet och Jordanfloden. Hamas tog med sina raketer inte bara 13 civila israelers liv utan har medvetet utsatt Gazas skyddslösa invånare för Israels förutsebart skoningslösa angrepp. Röken i Gaza har lagt sig, stadsdelar är ödelagda, de 248 döda begravda, och vi är tillbaka vid utgångspunkten: Blockaden och ockupationens dagliga förtryck, vräkningar, husdemoleringar, exproprieringar och fortsatt dödande. Enligt B'Tselem har Israel dödat 27 palestinier på Västbanken medan bomberna föll över Gaza och minst lika många redan under 2020. Om detta rapporteras inte mycket i våra massmedier. JIPF-bladet är en av få svenska källor till regelbunden information om läget på marken. Nytt under de senaste veckorna var de israeliska palestiniernas demonstrationer samtidigt med palestinierna i östra Jerusalem, Västbanken och Gaza. SR-reportern Cecilia Uddén berättade att hon blev överraskad att den israeliska staden Akko höra palestinier prata om bosättare mitt i denna stad. Judaiseringsprocessen och därmed tilltagande palestinsk marginalisering och fattigdom i etniskt blandade städer som Akko, Lod, Haifa och Jaffa lär bekräfta vad både B'Tselem och Human Rights Watch hävdar: Dagens Israel är som apartheids-Sydafrika med skillnaden att det inte är hudfärgen utan etniciteten som skiljer mellan första klassens, andra klassens och även fullständigt rättslösa medborgare på Västbanken. Detta påstående skulle enligt the International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) arbetsdefinition av antisemitism kunna betraktas som uttryck för antisemitism. Den svenska regeringen har förklarat sig vilja anamma denna definition. JIPF är inte ensamt om att förkasta IHRA:s definition och presenterar i detta blad the Jerusalem Declaration of Antisemitism, som är undertecknad av över 200 akademiker. Vi skulle vilja se att denna definition antas av den svenska regeringen.
Ilan Cohen, redaktör

Redaktion: Ilan Cohen, Jakub Srebro och Jorge Buzaglo

I detta nr:

Ledare 2
Uttalande: Judar för israelisk-palestinsk fred 3
Sheikh Jarrah närmare förklarad: Det förflutna och nuet i östra Jerusalems omgivningar 4
Hur Israel hittade på sitt exklusiva krav på Jerusalem 8
Asymmetric confrontations 13
Palestinier kritiserar sociala mediers censur av texter om Sheikh Jarrah 14
Det här är vårt – och det här också: Israels bosättningspolitik på Västbanken 18
PWA fördömer vandaliseringen av en vattenreservoar i en by i Nablusdistriktet 24
Markstölderna i Israel upphörde aldrig– de blev bara mer sofistikerade 25

Vi kan fortsätta att ljuga för oss själva om ´apartheid´ men Israel har överskridit gränsen 32
Skarp kritik från Human Rights Watch: Israel skyldig till apartheid 34
Medicinsk apartheid undergräver palestiniers hälsa 37
Norges statliga förmögenhetsfond investerade rejält i ockupationen av Palestina 39
När dansen kan vara på liv och död: Hur en palestinsk dansgrupp kämpar mot israelisk ockupation 40
Över 180 israeliska intellektuella och forskare varnar ICC: Lita inte på Israel om att noggrant undersöka krigsbrott 44
Prof.: Att neka mig Israelpriset är att delegitimera vänstern 47
The Jerusalem Declaration on Antisemitism (JDA) 49
Jerusalemdeklarationen om antisemitism är ett mycket välkommet initiativ 53
Varför hjälper EU till med att kalla kritik av Israel för antisemitism? 57
Jämställdhet bryter äntligen igenom i Washingtons debatt om Israel-Palestina 63
Turning "collateral damage" into war crime 68
No avoiding of the real issues 69
POLITISK PROGRAM 70
VERKSAMHETSPROGRAM 70

Uttalande: Judar för israelisk-palestinsk fred

Våldet i den israelisk-palestinska konflikter har nu åter eskalerat. Israeliska övergrepp i form av husräkningar, rivningar, och våldsamma trakasserier från militär och väpnade civila aktivister är inget nytt, men på senare tid har situationen förvärrats främst i Östra Jerusalem. Palestinier har bemött dessa övergrepp med såväl fredligt som våldsamt motstånd. Med tiden har våldet spridit sig. Raketer och bombanfall som utväxlat mellan det blockerade Gaza och Israel har inneburit materiell förstörelse personskador på bägge sidor men betydligt mer omfattande på den palestinska sidan. Mot bakgrund av detta vill föreningen Judar för Israelisk Palestinsk fred (Jipf) gör följande uttalande

¥Vi anser att det är den militärt helt överlägsna israeliska ockupations- och blockadpolitiken som driver konflikten i strid med såväl folkrätten som den internationell rätt. Under mer än 50 år har ockupationen bit för bit berövat palestinier rättssäkerhet, egendom, försörjning och framtidstro. En förkrossande majoritet av befolkningen på Västbanken Gazaremsan och Östra Jerusalem har levt hela sina vuxna liv under dessa omständigheter.
¥Det som nu sker i Sheikh Jarrah i Östra Jerusalem är ytterligare en offensiv i denna fördrivnings- och konfiskationsprocess. Motivet att delar av området ägdes av judiska familjer före 1948 saknar all juridisk, etisk och demokratisk legitimitet. Åtminstone å länge inte samma rättsprincip tillerkänns de vräkningshotade palestinska familjerna och hundratusentals

andra palestinska familjer som sedan statens israels grundande fått se sin mark och egendom konfiskerad. En sådan rättslig asymmetri är att av mång argument för att den israeliska ockupationspolitiken uppfyller flera av kriterierna för folkrättsbrottet apartheid, så som det definieras i FN konventionen från 1973.

¥Med detta sagt anser vi att bombningar, raketbeskjutningar och annat våld riktat mot oskyldiga civila är förkastligt och inte kan legitimeras med några försvarsargument.

¥Internationella påtryckningar är avgörande för att vända denna utveckling. Svenska och europeiska politiker måst agera skyndsamt. Inte bara genom skarpa protester utan också i handling. Sveriges regering bör driva på för att associationsavtalet mellan EU och Israel upphävs tills dess att Israel följer avtalets klausuler om mänskliga rättigheter och internationella konventioner.

¥För närvarande är vägen fram till en rättvis och hållbar fred lång, snårig och osäker. Ett första, och helt nödvändigt steg är dock att stå upp för folkrätt och rättssäkerhet för alla som lever mellan Medelhavet och Jordanfloden

För judar för Israelisk palestinsk fred, talespersonerna:
Dror Feiler, 0702855777, dror.feiler@gmail.com
Staffan Granér, 0703549687, echigran@gmail.com

Sheikh Jarrah närmare förklarad: Det förflutna och nuet i östra Jerusalems omgivningar

Middle East Eye förklarar det historiska med Israels försök att fördriva palestinska familjer från östra Jerusalem

Av Mustafa Abu Sneineh, den 6 maj 2021

Sheikh Jarrah, det palestinska området i det ockuperade östra Jerusalem, som hotas av Israels nära förestående fördrivning, var tidigare en blåsig fruktträdgård mindre än en kilometer norr om de gamla murarna till Jerusalems Gamla stad.

Tidigt på 1900-talet flyttade förmögna palestinska familjer från Gamla stan för att bygga moderna hus i området och undkomma de trånga gatorna och livet och rörelsen i deras hus som inte släppte in mycket luft.

Områdets namn hänvisar till den islamiska generalen Saladins privatläkare, som antas ha slagit sig ner där när muslimska arméer 1187 erövrade staden från kristna korsfarare.

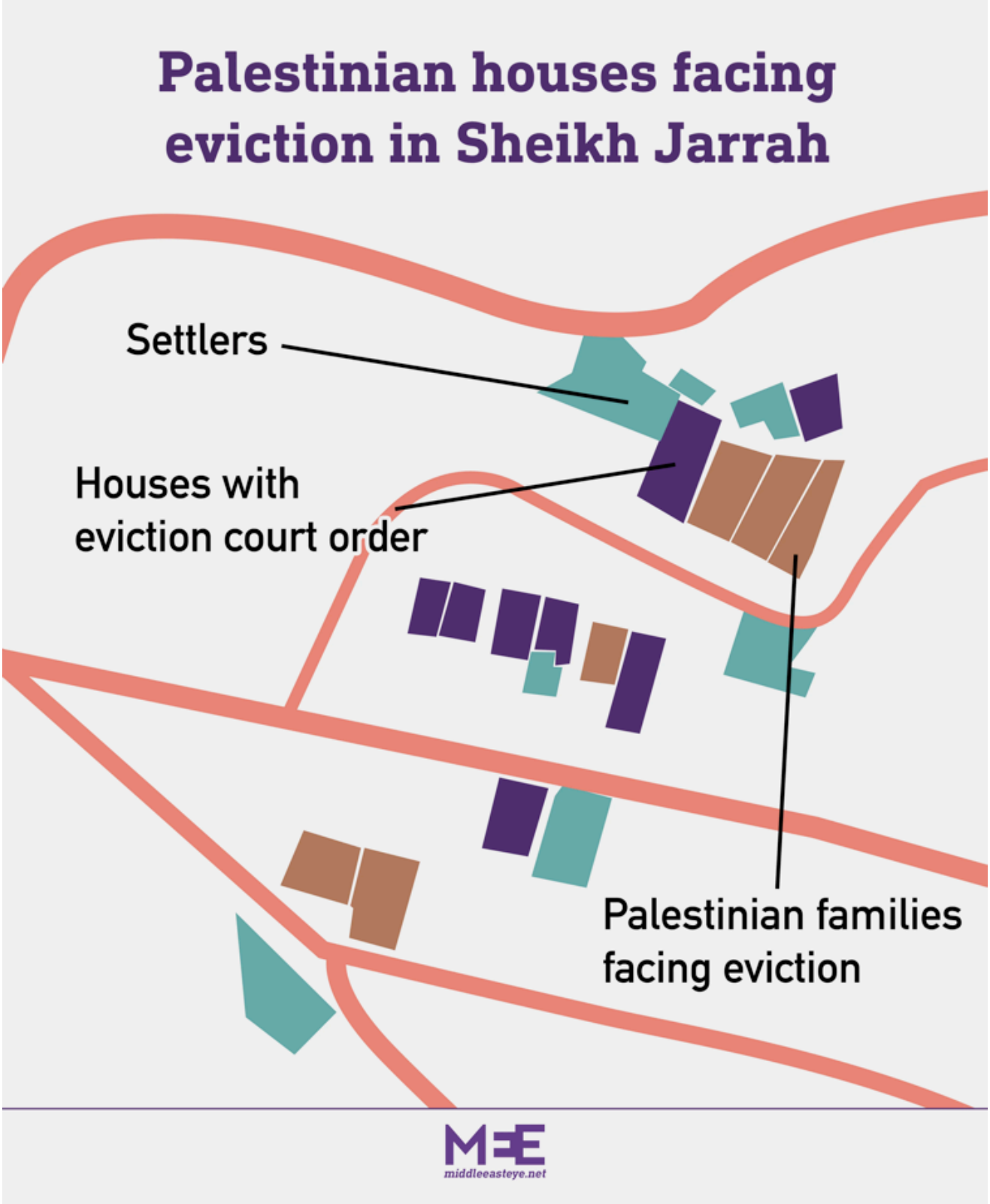

Flyktingar från Palestina 1948
1956 slog sig 28 palestinska familjer ner här i området. Dessa familjer var en del av en större befolkning på 750 000 som med våld hade fördrivits av sionistisk milis under kriget 1948 – för palestinier känt som Nakba, eller ”katastrofen” - från de arabiska byarna och städerna som blev Israel.

Östra Jerusalem administrerades av det hashemitiska kungadömet Jordanien som styrde över Västbanken. Jordanien hade 1956 byggt hus åt de 28 palestinska familjerna med godkännande av UNWRA, FN:s hjälporganisation för palestinska flyktingar.

På 1960-talet gjorde familjerna upp med Jordaniens regering om att göra dem till ägare av marken och husen; de fick lagfarterna undertecknade med sina namn efter tre år. I gengäld skulle de avstå från sin flyktingstatus.

Men överenskommelsen upphävdes då Israel lade under sig och illegalt ockuperade Västbanken och östra Jerusalem i kriget i Mellanöstern1967 och Jordanien förlorade kontrollen över territorierna.

För närvarande bor 38 palestinska familjer i Sheikh Jarrah, fyra av dem står inför överhängande vräkning medan tre förväntas bli förflyttade den 1 augusti.

De övriga befinner sig på olika stadier av att ställas inför domstol och konfronteras med mäktiga israeliska bosättargrupper i israelisk domstol.

Jerusalems ´Holy Basin´

Sedan Israel tog östra Jerusalem i kriget 1967, har israeliska bosättarorganisationer krävt äganderätten till marken i Sheikh Jarrah och lämnat in många framgångsrika stämmningsansökan för att fördriva palestinier från trakten.

Två bosättargrupper lämnade stämmningsansökan där det stod att sefardiska judar ägde marken 1885 under det ottomanska styret som upphörde 1917.

Israeler har kommit med liknande krav på att äga palestinsk mark som ligger mindre än en kilometer bort från Gamla stan i Jerusalem.

Israel har en storslagen strategi som heter ”Holy Basin”, som är en samling parker uppkallade efter bibliska platser och individer runt Gamla stan i Jerusalem. Planen kräver att palestinska hus i området flyttas bort.

I november ratifierade en israelisk domstol fördrivningen av 87 palestinier från Batan al-Hawa-området i Silwan, söder om Al-Aqsa-moskén, till förmån för den israeliska bosättargruppen Ateret Cohanim.

Den här gruppen, som har för avsikt att utvidga närvaron av bosättare inne i palestinska områden i östra Jerusalem och runt om och inne i Gamla stan, hade stämt invånarna i Batan al-Hawa; de hävdade att marken ägdes av jemenitiska judar under den ottomanska perioden fram till 1938, när det brittiska mandatet flyttade dem p.g.a. politiska spänningar.

Israelisk lag verkar till förmån för bosättare genom att bara tillåta judar kräva egendom som de hävdar att de har ägt tidigare än 1948 medan samma rätt förnekas palestinier.

Ett foto utan datum, troligtvis taget på 1930-talet, visar en gatuscen i Gamla stan i Jerusalem (AFP)

Ägare blev hyresgäster

I söndags gav högsta domstolen order om att familjerna Iskafi, Kurd, Jaanoi och Qassam – som består av 30 vuxna och 10 barn – utrymmer sina hem senast den 6 maj. Dessa familjer har skuffats runt i domstolarna i nästan fyra år.

Domstolen gav familjerna Hammad, Dagani och Daoudi som bor i samma område tid till den 1 augusti att flytta.

1982 begärde en bosättargrupp att domstolen skulle vräka 24 palestinska familjer i Sheikh Jarrah. 1991 stod familjerna inför ännu en tvist när de anklagade sin israeliska advokat och rättsliga representant för att förfalska deras underskrifter på dokument 1991 där det fastställdes att äganderätten till marken tillhörde bosättarna.

Sedan dess hade palestinska invånare i Sheikh Jarrah inför de israeliska domstolarna behandlats som hyresgäster inför order om avflyttning för att möjliggöra för bosättare att ta över deras hus.

2005 ogiltigförklarade den israeliska domstolen ottomanska dokumentet som Suleiman Darwish Hijazi lagt fram, en av invånarna i Sheikh Jarrah, för att bevisa sin äganderätt till marken.

2002 fördrevs 43 palestinier från området och israeliska bosättare tog över deras egendomar. 2008 förflyttades familjen al-Kurd, och 2009 fördrevs familjerna Hanoun och Ghawi, och 2017 blev även familjen Shamasneh förflyttad från sitt hem av israeliska bosättare.

Palestinier hade uppmanat Jordanien att offentliggöra officiella handlingar och dokument för att bevisa deras äganderätt. I april överlämnade Jordaniens utrikesminister Ayman Safadi dokument med bevis på palestinsk äganderätt till sina egendomar i Sheikh Jarrah, i ett försök att förhindra ännu en massvräkning.

Förra veckan ratificerade den jordanska regeringen 14 överenskommelser från 1960-talet för palestinska familjer i Sheikh Jarrah för att stärka deras ställning mot israeliska domstolar.

Sedan början av 2020 har israeliska domstolar gett order om vräkning av 13 palestinska familjer i Sheikh Jarrah.

Området blev ett centrum för solidaritetsprotester och sit-ins med palestinier, israeliska ockupationsmotståndare och internationella aktivister.

https://www.middleeasteye.net/news/israel-palestine-sheikh-jarrah-jerusalem-neighbourhood-eviction-explained

Översättning: Anja Emsheimer

Hur Israel hittade på sitt exklusiva krav på Jerusalem

Fram till rätt nyligen såg den sionistiska rörelsen aldrig Jerusalem som det judiska folkets ´eviga, enade´ huvudstad. Nu är Israels nationalister villiga att sätta eld på Mellanöstern för ett Större Jerusalem.

Seraj Assi, Haaretz den 10 maj 2021

Som palestinier född i Israel har jag kommit att förstå att medan våld är alltför verkligt, är dess rötter eller ´historiska´ skäl som framkommit, ofta påhittade.

Den brutala verkligheten i Israels våld mot palestinier i Jerusalem borde inte skymma faktumet att Jerusalems centrala roll enligt den israeliska nationella uppfattningen, för att inte nämna den palestinska uppfattningen, är ett rätt nytt påfund.

Den träffande ironin är att de tidiga sionisterna faktiskt aldrig såg Jerusalem som väsentligt för sin nationella uppgift, utan som ett andligt centrum.

Ingenstans manifesterades sionistisk likgiltighet gentemot Jerusalem mer än i Theodore Herzls skrifter, den politiska sionismens fader. Herzl tvekade inte att uttrycka sitt förakt för Jerusalem, ens vid en tidpunkt då majoriteten av dess invånare var judar.

”När jag minns Dig under dagar som kommer, O Jerusalem, blir det inte med glädje,” skrev han vid sitt enda besök i Palestina 1898. Det är inte konstigt att den första sionistkongressen, som sammanträdde i Basel 1897 för att diskutera Herzls förslag om en judisk stat, hade förbigått Jerusalem med tystnad.

Theodore Herzl vänder sig till den första sionistkongressen, föregångare till World Zionist Organization, i Basel 1897.

Herzl var desillusionerad i fråga om Jerusalem och drömde om att upprätta den framtida judiska huvudstaden i norra Palestina. Han trodde att Jerusalem skulle bli ett stort hinder för att skapa hans judiska stat, och att ett judiskt ägande av Jerusalems heliga platser skulle äventyra hela hans plan för judisk bosättning i Palestina. Herzl fruktade också att Vatikanen skulle motsätta sig alla former av judisk politisk närvaro i Jerusalem. Han var villig att ge upp Jerusalem i utbyte mot ett internationellt erkännande av judisk suveränitet över andra delar av Palestina.

Herzl var faktiskt först med att föreslå en plan för att förklara gamla Jerusalem som en internationell stad. I ”Altneuland”, skrev han att Jerusalem tillhörde alla nationer såsom varande ett multikulturellt och andligt centrum. Han föreslog även att göra Gamla stan till ett multinationellt museum.

Herzl föreställde sig Jerusalem som en utopisk stad där statliga angelägenheter är ”förbjudna innanför dess murar som vördas av alla trosbekännelser,” och där ”den Gamla stan skulle höra till de religiösa välgörenhetsinstitutionerna för alla trosbekännelser som sedan i godo skulle kunna dela upp området mellan sig.”

Den tidiga sioniströrelsen, som tog sitt namn från ett av Jerusalems forna namn, var redo att ge upp Jerusalem som en inledning till att bygga den framtida judiska staten. Genom att inte ta med Jerusalem i sin ursprungliga plan hoppades de sionistiska grundarna kunna undvika internationell indignation, krockar med muslimska och kristna samhällen och splittring mellan sekulära sionister och det ortodoxa judiska samhället i Jerusalem.

Den ursprungliga sionistiska politiken var därför att hålla en låg profil gentemot Jerusalem. Till skillnad från britterna, som gjorde Jerusalem till landets huvudstad under mandatet, byggde den tidiga sionistiska rörelsen sina högkvarter långt från Jerusalem, i centrala och norra Palestina. Det rådde föga nationalistisk oro i det judiska Yishuv 1908, när det palestinska kontoret under ledning av Arthur Rupin, öppnade sina dörrar i Jaffa i stället för Jerusalem.

Detsamma gällde kända sionistiska organisationer som Jewish National Fund som investerade sina pengar långt från den heliga staden och fokuserade på gemensamma och kooperativa bosättningar, såsom kibbutzen och moshaven. Jordbruksbosättningar prioriterades som t.ex. Petah Tikva och Rishon Lezion. Till och med upprättandet av det hebreiska universitet mötte starkt motstånd från sionistiska ledare, som Arthur Rupin, som fruktade att projektet skulle hämma bosättningsaktiviteter.

Pionjärerna följde i grundarnas fotspår och riktade blickarna på Tel Aviv, platsen för den sionistiska verksamheten i Palestina före statens tillkomst, hyllade av judiska nykomlingar som ”det nya Israel”. Efter att ha gått med på idén om internationell kontroll av Jerusalem, började sionister inom Labor tänka sig att förklara Tel Aviv som den framtida judiska huvudstaden. Trots allt var staden bättre lämpad för deras nationalistiska vision, socialistiska anda och jordbruksrevolution.

På grund av Jerusalems förmenta frihet från det gamla Yishuv-samhället, blev Tel Aviv de facto huvudstaden för det judiska Yishuv i Palestina. Det var i Jaffa, inte Jerusalem, som den sionistiska kommittén byggde upp sina första

kontor där det sionistiska ledarskapet sammanträdde och där många sionistledare, såsom Ahad Haam, föredrog att leva.

Vad gällde palestinier var det också i Jaffa, inte Jerusalem, som de förlade sina nationella strävanden; det var där Palestinas urbana hjärta bultade och som det fanns ett livfullt ekonomiskt och kulturellt centrum.

Ingendera grupp ville ha Jerusalem, utom kanske britterna som, med premiärminister David Lloyd Georges ord, ville utropa staden som ”en julgåva till det brittiska folket”.

Och ändå är det få israeler som idag tycks inse att bilden av Jerusalem som den eviga och enade huvudstaden för det judiska folket var en relativt ny idé.

*Israeliska säkerhetsstyrkor drabbar samman med palestinier på området vid Jerusalems Al-Aqsa-moské på den dag som Israel kä*nnetecknar *som ´Jerusalemdagen´. Foto: AHMAD GHARABLI – AFP*

Det är faktiskt få som minns dagen i november 1947, då FN:s general-församling antog sin historiska resolution om att dela Palestinamandatet mellan araber och judar, vilket till slut ledde till att staten Israel grundades. Planen som innebar två stater – en judisk, en arabisk – uteslöt Jerusalem från den framtida judiska staten. Till följd av sin unika status skulle Jerusalem

regeras av en ”särskild internationell regim” under Förenta nationernas administration.

Och ändå gillade det sionistiska ledarskapet planen nästan utan att tveka. Man firade detta i kvarteren i den judiska yishuven i mandatet Palestina. Följande år förklarade Israel sitt oberoende, uppmuntrad av delningsplanen, och inte långt senare, erkändes den nya staten av en majoritet av Förenta nationernas medlemsstater, ledda av Förenta staterna.

Det är också värt att komma ihåg att Jerusalem förklarades vara Israels huvudstad endast 18 månader efter att staten hade grundats. Och när staden delades mellan Israel och Jordanien efter kriget 1948, valde den unga judiska staten att lägga över sin energi till någon annanstans, till att bygga sina städer vid kusten, som Haifa och Tel Aviv och blomstrande kommersiella zoner.

Samtidigt förblev östra Jerusalem och den Gamla staden under två årtionden i säkra jordanska händer, innan Israel tog dem 1967 och 1980 förklarade Jerusalem vara sin ”oinskränkta och enade huvudstad”.

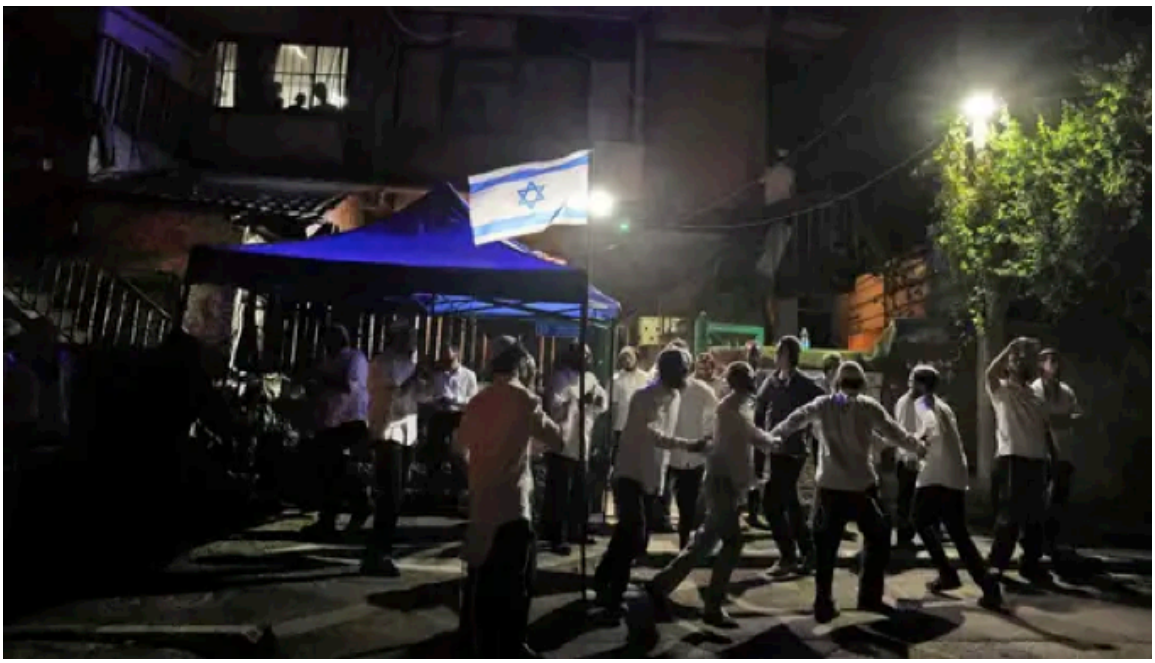

Israeliska bosättare dansar denna månad framför ett hus som dekorerats med Davidsstjärnan i Sheikh Jarrahs omgivning i det av Israel annekterade östra Jerusalem. Foto: EMMANUEL DUNAND – AFP

Det ironiska är att medan det tidiga sionistiska etablissemanget var berett att avstå från Jerusalem för att bygga den judiska staten, tycks det nuvarande israeliska ledarskapet avstå från den judiska staten för ett Större Jerusalem där palestinier utgör nästan 40 procent av stadens befolkning, med tusentals som lever bakom separationsbarriären i östra Jerusalem.

Genom att annektera östra Jerusalem, är Israel snabbt på väg mot en enstatsverklighet som, förr eller senare, skulle kunna kulminera i en judisk minoritet som regerar över en palestinsk majoritet i en apartheidliknande regim.

Idag är den tidiga sionistiska rörelsens historia i Palestina nästan glömd, men lärdomen från den lever fortfarande: Jerusalem ”tillhörde alla sina nationer och trosbekännelser”.

Seraj Assi är filosofie doktor i arabiska studier vid Georgetown University och har skrivit The History and Politics of the Bedouin: Remaining Nomadism in Modern Palestine (Routledge, 2018)

https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-how-israel-invented-its-exclusive-claim-over-jerusalem-1.9789824

Översättning: Anja Emsheimer

Asymmetric confrontations

Violent confrontations in East Jerusalem.
The Israeli media presented a symmetrical picture:
"Jewish demonstrators" versus "Arab demonstrators"
With the impartial police interposing,
Prime Minister Netanyahu calling for
"Calming down on all sides".

This doesn't take into account the basic facts:
East Jerusalem is an occupied city.
Settlers take over houses and
Throw Palestinian tenants into the street,
With the active help of the Israel Police.
The courts of the State of Israel
Have issued new deportation orders
For hundreds of Sheikh Jarrah residents.

The Arab demonstrators are
Young Palestinians revolting
Against occupation and oppression.
The Jewish demonstrators are
Extreme racists yelling "Death to the Arabs!".

30/04/21 http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/weekly_ad/1619370923

Bibi and Gantz! End this unnecessary and pointless war!

We, residents of the Gaza Border Region, call on you to end our ongoing suffering and the inferno that you have unleashed on the people in the Gaza Strip.

This is not our war!

Sending Gaza back to the Stone Age - not in our name and not on our behalf.

To see (too many) Israelis celebrating the shedding of Gazan children' blood - not in our name, not for our security.

You are not 'Guardians of the Walls'. You continue to raise the walls of hate and despair.

Do what you should have done years ago - enter into negotiations with the enemy and reach long-term agreements.

It is possible. There is a need for real political desire. There is a need for determination and courage - the leaders - to break the old paradigms and to change direction. The ship is sinking and drowning all of us in a sea of deep and endless violence.

Signed:

Gaza Border Region residents who can no longer contain this ongoing nightmare - happening on both sides of the border.

We send out a call to all organizations and people who identify with our message to join us and distribute this call far and wide.

For information, please contact: info@othervoice.org

+972-(0)54-7689181 / +972-(0) 8-6624447

Palestinier kritiserar sociala mediers censur av texter om Sheikh Jarrah

Användare ute på sociala medier delar med sig innehållet från Sheikh Jarrah och klagar över att deras konton har censurerats, begränsats eller skurits ner.

Linah Alsaafin, Al Jazeera den 7 maj 2021

Palestinier har anklagat sociala media företag för att ha stängt ner deras personliga konton och censurerat innehåll om attacker på invånare och aktivister som genomförts av israeliska styrkor och bosättare i det ockuperade östra Jerusalems område, Sheikh Jarrah.

Under den gångna veckan har invånare i Sheikh Jarrah, både palestinier och internationella solidaritetsaktivister, varit med i nattliga vakor till stöd för de palestinska familjerna som hotas av tvångsavhysning.

Israelisk gränspolis och trupper har attackerat sittstrejkerna med illaluktande vatten, tårgas, gummikulor och chockgranater. Dussintals med palestinier har arresterats.

En palestinsk ungdom hålls nere av israelisk polis vid en protestaktion mot tvångsavhysning av palestinska familjer [Maya Alleruzzo/AP]

Användare av sociala medier på plats och runtom i världen har laddat ner och delat videoinnehåll och bilder på attackerna, och använt hashtagen på både engelska och arabiska#SaveSheikhJarrah.

Men det är många som har klagat på att deras konton har censurerats, begränsats eller stängts ner helt och hållet.

”Företag för sociala medier tystar palestinska röster då de kämpar för sin överlevnad på plats”, berättade Marwa Fatafta, policymedlem i tankesmedjan Al Shabaka, för Al Jazeera.
”Det här är inte en engångshändelse, det är en följd av en större systematisk censur och diskriminering mot i huvudsak dem som är marginaliserade och förtryckta, ofta på befallning av förtryckarregimer.”

Fatafta uppmanade på Facebook att ”omedelbart sätta stopp för denna likvidering av inläggen” och ge en förklaring till användarna och allmänheten för varför man har tagit bort dem.

Natten till torsdagen sårades minst 30 människor och 15 arresterades. Videos dök upp som visade hur israeliska bosättare avsiktligt retade en palestinsk gemensam Iftar-måltid som anordnats utanför ett av husen, de använde också pepparspray. Palestinier svarade genom att kasta stolar på bosättarna.

Senare fick man se en inspelning där vice borgmästaren i Jerusalem, Arieh King, vände sig till en fysiskt handikappad palestinsk man.

”Tog de ut kulan ur rö... på dig?” säger han där han står nära den israeliska ledamoten i yttersta högern i knesset, Itamar Ben Gvir. ”Vad synd att den inte gick in här”, tillägger han och pekar på hans panna.

Samverkan mellan sociala media

Den gemensamma delaktigheten mellan Israel och sociala medier i att reglera och censurera palestinskt innehåll och konton är väldokumenterat. Enligt besök av en Facebook-delegation 2016 konstaterade Israels justitieminister då att Facebook, Google och YouTube ”till 95 % gick med på Israels begäran att radera innehåll” - nästan allt var palestinskt.

Palestinier har dessutom även betonat att man sätter stopp för yttrandefriheten, och eftergivenheten hos dessa sociala medie företag gentemot den israeliska regeringens krav på att avslöja användardata har lett till arresteringar av hundratals palestinier under de senaste åren, i huvudsak för deras inlägg på Facebook. Däremot möter inte israeler samma bemötande.

7amleh, The Arab Center for Social Media Advancement, publicerade 2017 en studie som fann att israeler skickade var 46:e sekund en rasistisk eller provocerande kommentar mot palestinier och araber. Ändå har få åtgärder vidtagits mot dessa konton.

7amleh erbjöd sig även att hjälpa användare vars konton blivit drabbade, och tog upp frågan hos företagen för sociala media; man lyckades återställa en del av innehållet online.

Sada Social, en palestinsk digital rättighetsorganisation, fördömde Twitters sätt att stänga dussintals av aktivisters konton.

”Sada Social anser att stängningen av dessa konton som ett straff för aktivister och i samförstånd mellan Twitteradministrationen och den israeliska säkerhetstjänsten, var för att inskränka samarbetet kring fallet Sheikh Jarrah”, hette det i ett uttalande.

Sada Social påkallade behovet av att åter aktivera de indragna kontona och förse alla nätanvändare med fritt utrymme för att uttrycka sina åsikter utan diskriminering.

Fördrivning av palestinska familjer

Fallet Sheikh Jarrah har trappats upp den senaste veckan trots att problemet har pågått i årtionden.

Judiska bosättarorganisationer lämnade på 1970-talet in en stämning där man hävdade att området ursprungligen tillhörde judar, och försökte få palestinska familjer som bott där sedan 1956 fördrivna.

Dessa familjer, flyktingar från Nakba 1948, slog sig så småningom ner i Sheikh Jarrah enligt en överenskommelse mellan Jordanien och FN:s flyktingkommissariat.

Den israeliska distriktsdomstolen bestämde att fyra familjer – al-Kurd, Iskafi, Qassim och Jaouni – måste lämna sina hem så att bosättare skulle kunna ta över dem, eller nå en överenskommelse med dessa bosättarorganisationer genom att betala hyra och erkänna dem som hyresvärdar.
Familjerna vägrade och domstolen sköt upp sin slutliga dom till den 10 maj.
Flera amerikanska lagstiftare, inklusive Rashida Tlaib, Cori Bush och Marie Newman har protesterat mot attackerna och den hotande tvångsförflyttningen i Sheikh Jarrah.

https://www.aljazeera.com/news/2021/5/7/palestinians-criticise-social-media-censorship-over-sheikh-jarrah

Översättning: Anja Emsheimer

Det här är vårt – och det här också: Israels bosättningspolitik på Västbanken

Sammanfattning av en gemensam rapport av B'Tselem och Kerem Navot i mars 2021

Staten Israel bedriver en regim av judisk överhöghet i hela området mellan Jordanfloden och Medelhavet. Det faktum att Västbanken formellt inte har annekterats hindrar inte Israel från att behandla den som om det vore dess eget territorium, särskilt när det gäller de stora resurser som Israel investerar i att utveckla bosättningar och etablera en infrastruktur som kan tjäna deras invånare. Den här politiken har möjliggjort att över 280 bosättningar och utposter har inrättats som nu befolkas av mer än 440 000 israeliska medborgare (utanför östra Jerusalem). Tack vare den här politiken har över två miljoner dunam [1 dunam = 1000 kvadratmeter] av palestinsk mark stulits på officiella och inofficiella sätt; Västbanken är genomkorsad av vägar som sammanbinder bosättningarna med varandra och med Israels oinskränkta territorium, väster om Gröna linjen; och området kryllar av israeliska industrizoner. Alla har de omformat geografin på Västbanken så att den inte går att känna igen genom decennierna.

Denna rapport riktar sig till de finansiella, rättsliga och planeringsmekanismer som israeliska myndigheter har använt i mer än ett halvt sekel för att möjliggöra etablerandet och expansionen av bosättningar och upprätthålla dem. Den är inriktad på två nyckelaspekter:

I den första var det försöket som olika statliga myndigheter satsade på för att uppmuntra judar att flytta till bosättningar och utveckla ekonomiska företag i och runt bosättningarna. Staten erbjuder bosättare och bosättningar massor av fördelar och sporrar både genom officiella och inofficiella kanaler – betydande sådana undersöks här. Bostadsförmåner till familjer är det mest betydelsefulla och tillåter familjer som saknar kapital eller tillräckliga inkomster att köpa hus i bosättningar. Dessa fördelar förklarar delvis den snabba befolkningsökningen i de stora ultraortodoxa bosättningarna på Västbanken – Modi´in Illit och Beitar Illit. Dessutom erbjuds rejäla skattefördelar på upp till 20 0000 NIS (ca 60 500 US dollar) per skattebetalare till invånare i omkring 30 bosättningar, där en del är rika.

Ytterligare förmåner och incitament erbjuds industrizoner på Västbanken, inklusive rabatterade markavgifter och sysselsättningsstöd. Dessa ökar ständigt tillväxten i antalet fabriker här. Israel uppmuntrar även judar att sätta upp nya utposter som fungerar som jordbruksgårdar och möjliggör ett omfattande övertagande av palestinsk jordbruks- och betesmark. Fyrtio

sådana gårdar har upprättats under det senaste årtiondet och som effektivt har tagit över tiotusentals dunams.

UTSIKT ÖVER BOSÄTTINGEN ELI FRÅN BYN QARYUT. FOTO: DROR ETKES, KEREM NAVOT, den 23 FEBRUARI 2021.

I den andra analyserar rapporten vilken rumslig påverkan på de två bosättningarna har som skär igenom Västbanken. Den ena enheten som är byggd söder om Betlehem, sträcker sig från de urbana bosättningarna Beitar Illit och Efrat västerut och bosättningarna som ägs av The Gush Etzion Regional Council som omger Betlehem och byarna runt om, av bosättningen Nokdim och dess omgivningar på randen av öknen i Judeen åt öster. Den andra enheten ligger mitt på Västbanken och består av bosättningarna Ariel, Rehelim, Eli, Ma´ale Levona, Shilo och utposterna runtomkring dem. Den här enheten skär också genom Västbanken och når kullarna med utsikt över Jordandalen.

Israel försöker oförtröttligt att öka befolkningen och att utvidga deras geografiska fotavtryck. Det följs av att planera nya bostadsområden, utveckla infrastruktur och förbereda ritningar och markreserver för framtida byggande

och utveckling. Dessa åtgärder har redan resulterat i en ökad befolkningstillväxt i båda enheterna under det senaste årtiondet. Befolkningen i Efrat antas fördubblas om inte tredubblas under de kommande årtiondena. Beitar Illits befolkning antas öka med 20 000 bosättare och Ariels med ca 8 000.

Effekten av dessa två enheter överstiger långt deras uppförda områden (som täcker 20 000 dunamns) och storleken av deras befolkning (totalt sett på omkring 121 000 bosättare). Deras existens kväver alla möjligheter för en hållbar utveckling för palestinier i området och påverkar direkt livsuppehället och framtiden för tiotusentals palestinier i dussintals samhällen.

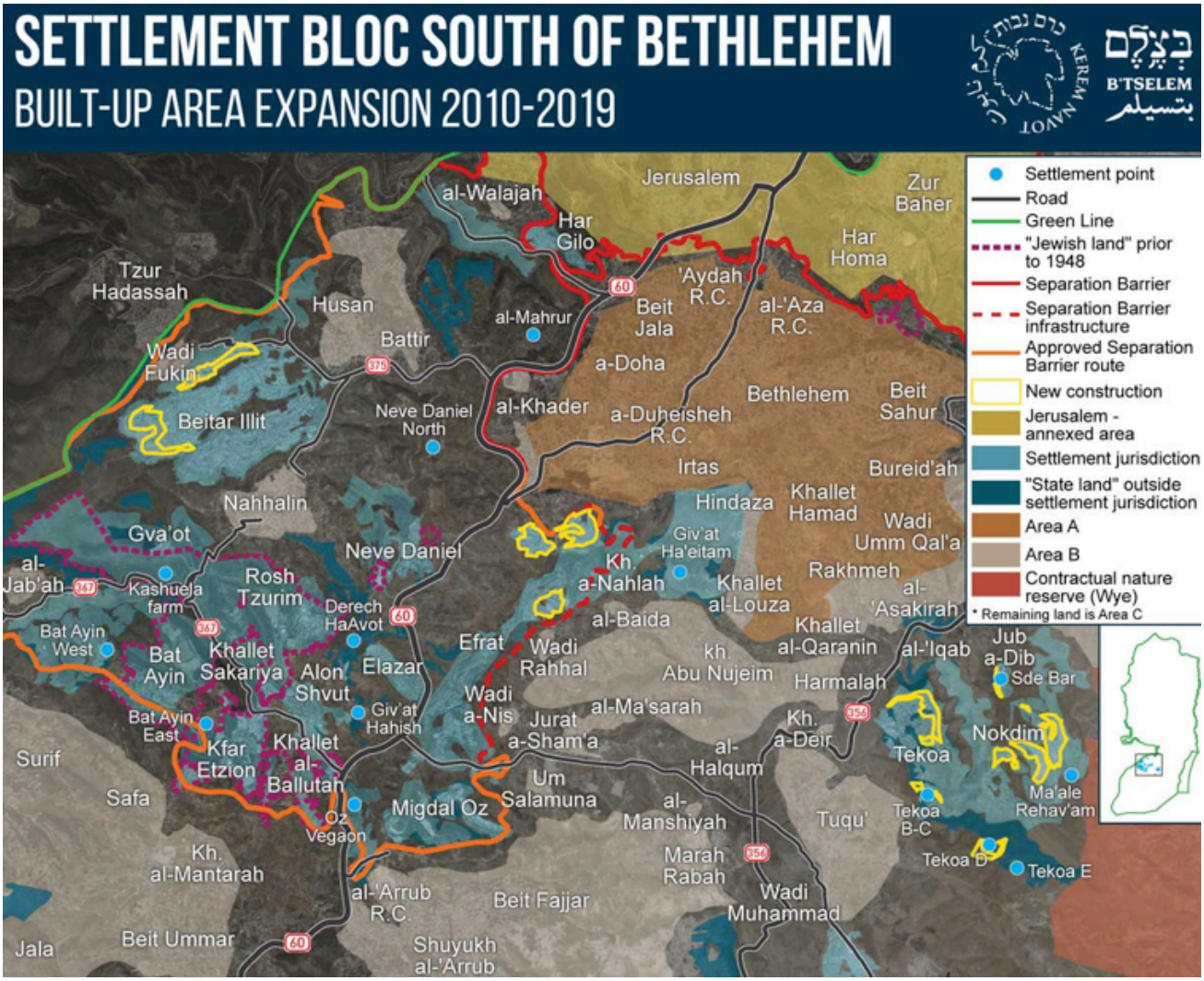

•Enheten söder om Betlehem sträcker sig från Gröna linjen i väster till randen av öknen i Judeen i öster och gränsen till Jerusalems södra kommungränser – inklusive delar av Västbanken som Israel annekterade veckor efter ockupationen – breder ut sig söderut hela vägen till flyktinglägret al-´Arrub. Bosättningarna och utposterna i denna enhet delar det palestinska området genom att Betlehemsområdet skärs av från Jerusalemsområdet i

norr och från Hebron och dess omgivningar i söder. De splittrar även upp själva Betlehemsområdet, förvandlar byar till isolerade öar, förhindrar stadens framtida utveckling och kontrollerar Route 60 – den större trafikådern som korsar Västbanken från norr till söder och förbinder Jerusalem, Betlehem och södra Västbanken.

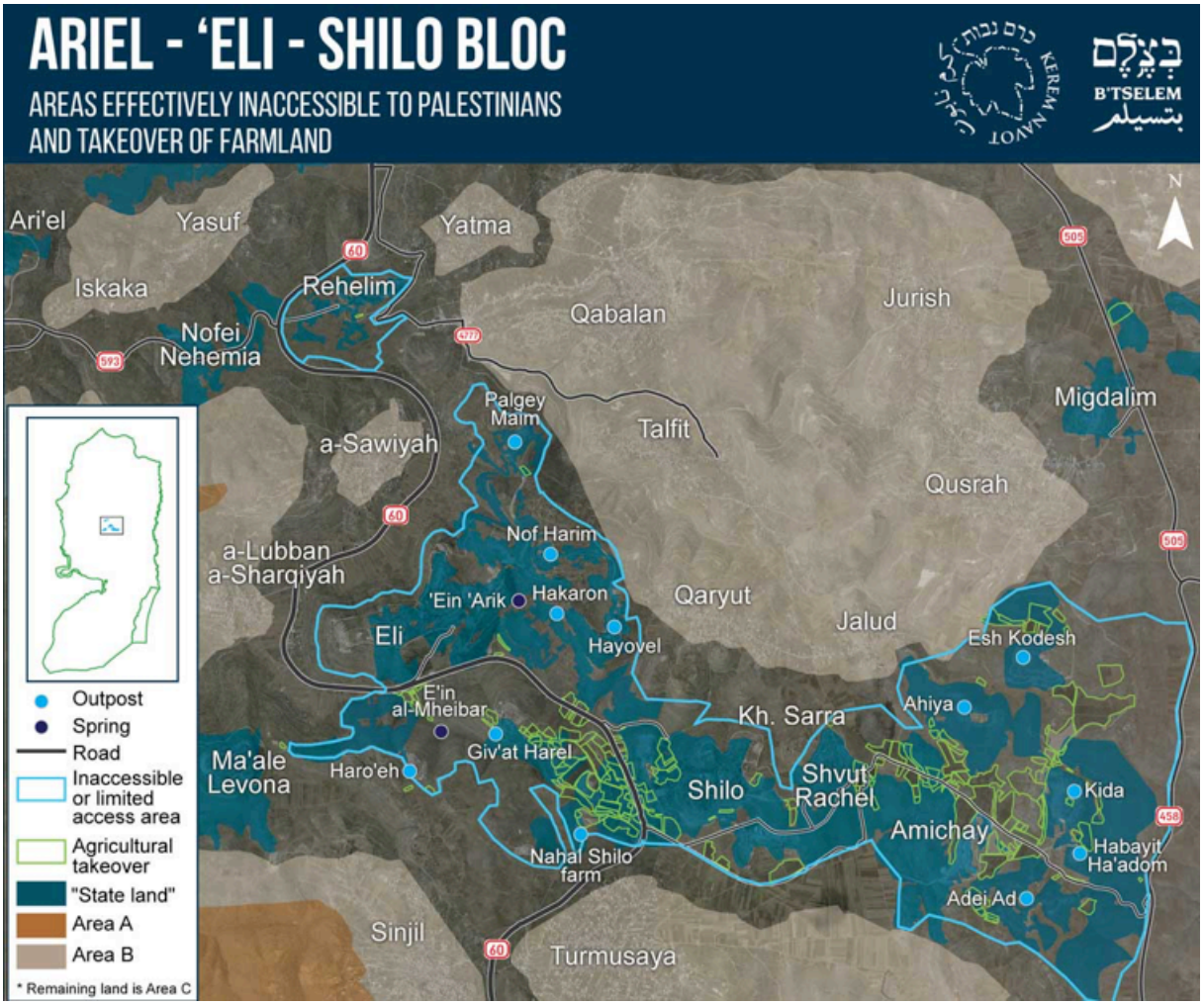

•Den dominerande enheten delar Västbanken från väster till öster och avbryter närheten mellan en rad palestinska samhällen. Bosättningarna Eli och Shilo och utposterna runt dem byggdes i ett av de folkrikaste och bördigaste områdena på Västbanken som utgjorde ett palestinskt jordbrukscentrum under generationer, med invånare som förlitade sig på intensivt bruk av marken för sitt levebröd. Bosättare i detta område har gradvis och envist tagit ifrån palestinier tusentals dunam med jordbruksmark och därmed berövat dem deras livsuppehälle.

Genom att dessa två bosättningsenheter etablerades har palestinier förlorat tillgång till tusentals dunam jordbruksmark, antingen direkt (i områden som förklarats vara ”statlig mark” eller avstängd p.g.a. militär order) eller som ett resultat av den kylande effekten av bosättarvåld uppbackat av staten vilket skrämmer många palestinier från att försöka få tillgång till sin mark. Runt

bosättningarna Tekoa och Nokdim har palestinier förlorat tillgång till minst 10 000 dunam. I närheten av Shilo, Eli och deras satellitutposter, har palestiniernas tillträde spärrats av med minst 26 500 dunam.

Rapporten bör läsas i samband med B´Tselems nyligen publicerade ståndpunktsdokument som hävdar att den israeliska regimen som strävar efter att upphöja och vidmakthålla judisk överhöghet i hela området mellan Jordanfloden och Medelhavet, är en apartheidregim. Regimens politik att judifiera områden begränsas inte till de två bosättningsenheterna som diskuteras i denna rapport. Den genomförs i hela området och grundar sig på tänkesättet att mark är en resurs som i första hand är till för att gagna den judiska befolkningen. Följaktligen används mark för att utveckla och utvidga befintliga judiska bosättningar och bygga nya medan palestinierna fördrivs och stängs in i små, proppfulla enklaver. Denna politik har praktiserats med avseende på mark på suveränt israeliskt territorium sedan 1948, och tillämpats på palestinier i de ockuperade områdena sedan 1967.

BOSÄTTARE ATTACKERAR OLIVSKÖRDARE I HUWARAH, NABLUSDISTRIKTET. STILLBILD FRÅN ETT VIDEO. VIDEO: MUHAMNMAD FAWZI, DEN 7 oktober 2020.

Medan de jure-annekteringen av Västbanken kanske har bordlagts, är detta i praktiken oväsentligt – som rapporten återigen visar.

Byggande och arbete med infrastrukturen har nyligen genomförts på Västbanken i en skala som man inte upplevt på tiotals år. Denna storskaliga utveckling är utformad för att underlätta ytterligare en betydelsefull spik i antalet bosättare som bor på Västbanken, vilket ledare i bosättningarna förutsäger kommer att uppnå en miljon i den närmsta framtiden.

NEW OUTPOSTS SINCE 2010

1. El Neveh farm
2. Shirat Ha'asabim farm
3. Maskiyyot farm
4. Eretz Shemesh farm
5. Uri Cohen Um Zuqa farm
6. Goshen-Hemdat farm
7. Meged Ha'aretz farm
8. Moshe's farm-Hamra
9. East of Beit Dajan
10. Nahalat Yosef
11. Hashkedim farm
12. Har Eival-Meshulami
13. Yetedot farm
14. Itamar Cohen farm
15. North of 'Eli
16. Nof Avi farm (new)
17. Bidya-Uri Eretz Ahavati
18. Nahal Shilo farm
19. Nof Avi farm (old)
20. Qida sheep farm
21. Amichay
22. Ge'ulat Zion
23. South of Amichay
24. East of Malachei Hashalom
25. Malachei Hashalom
26. Tzvi Bar Yosef farm
27. Micha's farm (new)
28. Micha's farm (old)
29. North of Kochav Hashachar
30. Baladim
31. South of Ma'ale Shlomo
32. Ma'ale Ahuvya
33. Nerya's farm-Rimmonim
34. Extension of Nerya's farm
35. Heimanuta Ma'ale Mikhmas
36. Ahavat Olam
37. Oz Zion
38. Mitzpe Rina
39. Sde Efrayim farm
40. Magnezi farm (west of Nili)
41. Addis Alam farm
42. Lechatchila Mitzpe Yeriho farm
43. Etzel Ruty farm
44. Haro'eh Ha'ivri
45. Mitzpe Yehuda-al-Muntar
46. Hill 324
47. Neve Uri-al-Mahrur
48. al-Mahrur West
49. al-Mahrur
50. Kashuela farm
51. Beit Bracha
52. Arugot / Tzurei Ye'elim farm
53. Pnei Kedem
54. Asfar South
55. Ma'alot Halhul
56. Yosef Or Pnei Hever farm
57. Kiryat Arba
58. Adorayim emergency center
59. North of Negohot
60. Nissim farm
61. Issachar Mann farm
62. Susiya West
63. Asa'el farm
64. Yehuda farm
65. Shabtay's farm

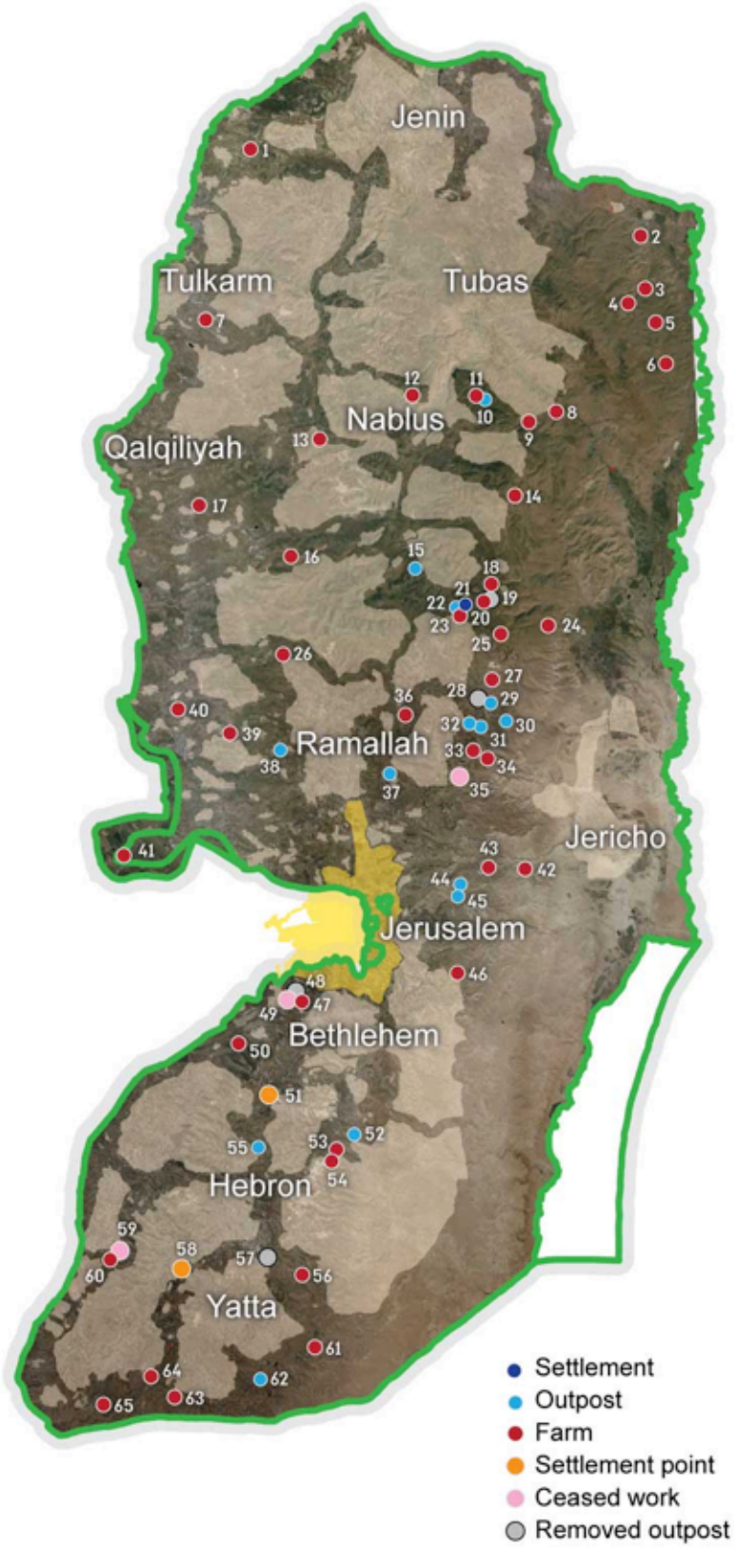

Denna stora investering befäster ytterligare Israels grepp om Västbanken och demonstrerar klart och tydligt regimens långsiktiga planer. Dessa inkluderar att befästa miljontals palestiniers belägenhet som undersåtar som förnekas rättigheter och skydd och har berövats alla möjligheter till inflytande på den egna framtiden och är tvingade att leva i avstängda, minskande, ekonomiskt undertryckta enklaver. De tvingas ses som avstängda från alltmer mark medan samhällen och infrastrukturen är uppbyggd för judiska medborgare. Två årtionden in i 2000-talet tycks Israel mer beslutsamt än någonsin att fortsätta att upprätthålla och bevara en apartheidregim i området som de kontrollerar, väl in i de kommande årtiondena.

Israels apartheidregim och ockupation är oupplösligt förknippad med kränkningar av mänskliga rättigheter. B´Tselem strävar efter att få ett slut på denna regim, då det är den enda vägen framåt mot en framtid där mänskliga rättigheter, demokrati, frihet och jämlikhet garanteras alla människor, både palestinier och israeler, som lever mellan Jordanfloden och Medelhavet.

https://www.btselem.org/publications/202103_this_is_ours_and_this_too

Översättning: Anja Emsheimer

PWA fördömer vandaliseringen av en vattenreservoar i en by i Nablusdistriktet

RAMALLAH måndagen den 19 april 2021 (WAFA) –
Den palestinska vattenmyndigheten fördömde idag vandaliseringen av den viktigaste vattenreservoaren i byn Asira al-Qibliya, sydväst om staden Nablus.

Under ett inspektionsbesök till platsen för den vandaliserade reservoaren fördömde Mazen Ghneim, chef för den palestinska vattenmyndigheten (PWA), israeliska bosättares sabotage mot reservoaren som ”en systematisk och allvarlig kränkning av de grundläggande mänskliga rättigheterna”, särskilt som det fick som resultat att över 6000 palestinier berövades sitt vatten, särskilt under fastemånaden Ramadan.

Han tillade att bosättarna kom från Yitzhar, en illegal bosättning bebodd av fanatiska, hårdföra judar, och påpekade att det inte var första gången som bosättare vandaliserade platsen.

Han lovade att PWA skulle göra allt de kunde för att återupprätta reservoaren och återställa vattentillgången till byborna, eftersom han uppmanat lokala och internationella människorättsorganisationer att dokumentera israeliska bosättares och ockupationsmyndigheternas angrepp och att hjälpa att få gärningsmännen ställda inför rätta.

Bosättarvåld mot palestinier och deras egendom är en rutinsak på Västbanken och åtalas sällan av israeliska myndigheter.

Bosättarvåld inbegriper mordbränder mot egendom och moskéer, stenkastning, att rycka upp grödor och olivträd, attacker mot känsliga hem, bland annat.

Över 700 000 israeler lever i bosättningar endast för judar i det ockuperade Jerusalem och på Västbanken, en kränkning av internationell rätt.

K.F.

https://english.wafa.ps/Pages/Details/124134

Översättning: Anja Emsheimer

Markstölderna i Israel upphörde aldrig– de blev bara mer sofistikerade

Från att ha upprätthålla lagar från det brittiska mandatet till att göra nationalparker av marken, berövar Israel fortfarande palestinska medborgare deras egendom, säger advokat Salim Wakim.

Suha Arraf, +972 Magasin den 31 mars 2021

Palestinska medborgare i Israel betonade att det var 45 år sedan den första Landdagen ägde rum – en årlig hågkomst av masstrejkerna och protesterna den 30 mars 1976 som svar på den israeliska regeringens plan, då ledd av Yitzhak Rabin, att konfiskera tusentals dunam mark i Galilleen. Israeliska säkerhetsstyrkor sköt sex demonstranter till döds under dessa protester.

Under åren har Landdagen blivit en stor händelse för palestinier runtom i världen i protest mot Israels diskriminerande markregim och politik med fördrivning. Fastän de metoder som Israel har använt för att expropriera palestinsk mark innanför gränserna före 1967 har ändrats genom decennierna

– särskilt efter att det militära styret över palestinska medborgare i Israel 1966 har upphävts – har statens politik fortsatt fram till denna dag.

Palestinier drabbar samman med israeliska säkerhetsstyrkor vid en protest för att markera Landdagen i byn Madama nära Nablus på Västbanken, den 30 mars 2017. (Nasser Ishtayeh/Flash90)

Salim Wakim, 67, är en ledande advokat som har tillbringat de senaste 43 åren med att arbeta för att skydda det som är kvar av palestinsk mark inne i Israel.

Wakims far kom ursprungligen från byn Al-Bassa vars invånare fördrevs 1948. Efter Nakba kom hans far till by Mi´ilya i Galilleen, gifte sig och bildade familj med akademiker, intellektuella och politiska aktivister som hjälpte till att bilda rörelsen Abnaa al-Balad. Trots sin samhörighet med Mi´ilya glömde Wakim aldrig sina rötter som han säger ledde honom till att specialisera sig på markrätt.

+972 talade med Wakim om historien bakom Israels markregim, och hur minnesdagen för Landdagen har varit nyckeln till att främja medvetenheten hos palestinska medborgare och sambandet med deras hemland. Intervjun publicerades och förkortades så att den blev tydligare.

Exproprierar Israel fortfarande palestinsk mark innanför Gröna **linjen?**

Exproprieringarna efter Landdagen 1976 stoppades och tog sig en annan form. Förr ägde exproprieringarna rum utifrån lagen i det brittiska mandatet. En av dessa lagar var Markförordningen (Förvärv för allmänna syften) – 1943. Mandatet genomförde denna lag för allmänt bruk – för att till exempel stenlägga vägar eller bygga sjukhus. Men Israel drog fördel av lagen för att konfiskera så mycket mark som möjligt och att bygga judiska samhällen.

Den första omgången av exproprieringar i enlighet med denna lag ägde rum på 1960-talet, av mark som tillhörde [de palestinska byarna], Ein Mahil, Al-Mashhad i [den israeliska staden] Nof Hagalil. Den andra omgången ägde rum 1974 i områden som Karmiel, Bi´ina och Deir al-Asad.

Men det finns två lagar dessförinnan som Israel använde på 1950-talet för att expropriera miljontals med dunam mark. Den första var Absentees´ Property Law 1950 då en förvaltare utsågs [till dessa egendomar] – uppenbarligen så att om det blir fred och dessa ”frånvarande” [palestinska flyktingar som fördrevs eller flydde under kriget 1948] kommer tillbaka till sin mark, skulle den beskyddas av förvaltaren. Denne existerar än idag.

Den här marken överfördes sedan till den så kallade utvecklingsmyndigheten där den blev statens egendom. Regeringen utsåg förmodligen en förvaltare som skulle sörja för flyktingarnas mark, [men i stället] sålde han den till staten.

Den här lagen räckte i sig inte till för Israel så man antog 1953 lagen om markförvärv – en av de mest drakoniska och destruktiva lagarna mot palestinska medborgare.

Lagen gav Israels finansminister befogenhet att överföra mark till utvecklingsmyndigheten som antingen dess [palestinska] ägare inte ägde den 1 april 1952, eller användes av Israel till säkerhet, bosättningar eller i utvecklingssyfte mellan den 14 maj 1948 och den 1 april 1952, och behövdes även senare för samma syften. Lagen krävde inte att ägaren skulle känna till konfiskeringsordern, och en del av ägarna fick veta om konfiskeringen först många år efter att den ägt rum.

Vi hittade material i statsarkiven och chockades av de sätt som staten hade lagt beslag på marken. Innan staten kom till, ägdes över 92 procent av marken av palestinier; idag äger vi mindre än 4 procent. Förr var det brukligt att garantera en mindre ekonomisk kompensation till dem som kunde bevisa att deras uppehälle beror på jordbruk, eller så skulle de få mark i utbyte mot den egendom som konfiskerades. Men Israel upphävde detta arrangemang.

Andra expropriationslagar infördes som lagen om utveckling av avfallsmark [som tillät den israeliska jordbruksministern att att förklara mark som inte hade använts av sina ägare till jordbruk eller trädplanering under en period som ´avfallsmark´ innan man tog den och delade ut den till andra].

Palestinska medborgare i Israel under en protestmarsch för Landdagen, i Arrabe i norra Israel den 30 mars 2021. (Jamal Awad/Flash90)

På 1950- och 1960-talen levde palestinska medborgare under militärt styre. Folket kände inte till att det fanns order om [konfiskering]. På det sättet lyckades [regeringen] att konfiskera tiotusentals dunam.

Lagarna från 1950-talet består fram till idag. I själva verket upphävde Israel, när det väl hade blivit till, nästan alla lagar från det brittiska mandaten, men lämnade kvar lagarna om markexpropriering.

Vad hände efter Landdagen?

Efter Landdagen upphörde de omedelbara exproprieringarna nästan – inte därför att [myndigheterna] är snälla, utan därför att det knappt fanns något kvar att expropriera. Det som är kvar är mark som redan används. Människor är mer medvetna idag och har börjat vända sig till domstolarna [för att försvara sin återstående mark].

Exproprieringar tog sig i stället en annan form; till exempel genom att förklara ett område vara nationalpark eller naturreservat. Det är vad som hände byn Jisr az-Zarqa. För några år sedan tillkännagav myndigheterna att mark som tillhörde Mi´ilya var nationalpark, och i Yanuh gjorde de samma sak.

En beduinkvinna reagerar efter att ha sett sitt förstörda hem i byn Umm al-Hiran i Negevöknen i södra Israel, den 18 januari 2017 (Hadas Parush/Flash90)

Den här [metoden] låter de ursprungliga ägarna ha den kvar i sina händer, men de kan inte använda den till jordbruk eller till att bygga på. Det enda man får göra där är att föda upp fåglar. Målet är att omvandla den här egendomen från att vara jordbruksmark till mark som inte kan användas.

Jag arbetade på uppdrag av flera familjer från byarna Jish och Mi´ilya och vi kunde bevisa att den här marken faktiskt användes. Det är hur vi lyckades rädda dessa jordlotter. Men få var medvetna om detta faktum, och de flesta av dem har förlorat sin mark.

Ett annat sätt att ta över mark är genom The Planning and Building Law och försöket att ändra benämningen på mark. Det är vad som hände när Israel byggde Route 6 [en större huvudled i nordsydlig riktning] på palestinskt ägd mark. Först upprättade myndigheterna en fond så att alla som hade fråntagits sin mark skulle få en alternativ jordlott. Myndigheterna gav lite mark men

slutade sen och hävdade att de inte hade mer mark att ge, så de började i stället betala en liten summa pengar som kompensation.

Palestinier på Landdagen protesterar mot vräkningar i området Sheikh Jarrah i Jerusalem, den 30 mars 2021. (Activestills)

Men en annan metod har varit genom militära skjutövningszoner. Jag hade ett sådant fall med någon från byn Maghar som ville registrera sin mark hos markregistreringskontoret [i Israel känt som ”Taby]. Myndigheterna vägrade att registrera marken och hävdade att den låg i en skjutövningszon, vilket betyder att man endast kan få tillgång till marken med särskilt tillstånd. Detta har ägt rum sedan 1950-talet.

En del av dessa zoner har upphävts som ex.v. Zon 9 mellan Sakhnin och Arrabe som stängdes för 20 år sedan utifrån en militär order. Men de flesta av dessa order har inte hävts. Idag sker exproprieringarna på ett mer sofistikerat sätt.

Hur många framgångar har du haft under de senaste 43 åren?

Inte många. Dessa lagar stiftades på ett sätt som gör dem svåra att bestrida. Men jag lyckades få till många kompromisser. Det är rasistiska lagar.

2021 års medlemsavgift
JIPF är en ideell förening!
Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:
290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet
540kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet
140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet
190kr endast JIPF-bladet
plusgiro 475 29 17-7
OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

Är den israeliska regeringens övergripande plan för palestinska byar en annan form av expropriering?

Absolut eftersom det inte finns någon mark att bygga på och byarna kvävs. Det här är ett sätt för regeringen att lägga beslag på marken, eftersom folk skulle ge en halv dunam för att bygga i utbyte mot tio dunam med jordbruksmark. I de flesta byarna finns det inte någon mark eller jordlott att bygga på. Folk har inte något val. Men idag finns det en del lokala fullmäktige som är mer medvetna om detta och försöker planera utifrån detta.

När började du känna att palestinsk medvetenhet om markexpropriering växte?

Det var efter Landdagen och bildandet av kommittén för markskydd. Dessförinnan angick denna sak bara ett visst politiskt skikt, i första hand aktivister från kommunistpartiet och politiker som var medvetna om frågan och försökte att försvara marken.

Skillnaden mellan de tidigare exproprieringarna och dem 1976 var att i det senare fallet drabbade de marken för de palestinier som hade stannat i landet, inte mark som tillhörde de ”frånvarande”. Landdagen var en fostrande händelse. Varje år växer medvetenheten. Att högtidlighålla Landdagen bara

stärkte anknytningen till marken och gjorde att folk förstod den sionistiska strategin för fördrivning.

Jag kommer ursprungligen från byn Al-Bassa som förstördes och såg sina invånare förflyttas och dess mark konfiskeras. Vi har förlorat vår mark. Men för mig är mitt arbete en del av en vision och en mission. För varje meter mark som jag lyckas rädda, får jag en enorm lyckokänsla – det är som en högtid.

Suha Arraf är regissör, manusförfattare och producent. Hon skriver om arabiskt samhälle, palestinsk kultur och feminism.

https://www.972mag.com/salim-wakim-land-day-palestinians/

Översättning: Anja Emsheimer

Vi kan fortsätta att ljuga för oss själva om ´apartheid´ men Israel har överskridit gränsen

Gideon Levy den 28 april 2021

Human Rights Watch, en av de mest ansedda människorättsorganisationerna, har slagit fast att Israel har överskridit över gränsen och är skyldigt till att ha begått brott mot mänskligheten samt är en apartheidregim.

Det är förstås möjligt att i oändlighet tvista om Benjamin Netanyahu, att med stort patos varna för hur förfärligt Israels omtalade demokrati och rättssäkerhet skadas. Vi kan fortsätta att leka med oss själva, njuta av livet och ljuga som vi vill. Men när rapporterna raddas upp – i januari kom Israels B´Tselem med en och nu en från amerikanska HRW – kan man inte fortsätta att hävda att spottet mot våra ansikten är regn. Spott är spott. Det kräver av israeler med samvete att tänka på landet där de lever, och kräver av regeringar att fråga sig om de vill fortsätta att gilla ett land med en sådan regim.

Utrikesministeriet kan skoningslöst kritisera rapporten som publicerades i tisdags, så mycket det vill – och anklaga HRW för att vara anti-Israel och antisemitiskt, och kalla dess krav för ”befängda och falska”. Det kan fortsätta att fråga om Syrien, och glömma att ingen gillar Syrien på samma sätt som man gillar Israel. Israeliska medieföretag kan fortsätta att förringa rapportens värde eller ignorera dess existens för att behaga sina beställare. Men till slut

händer något inför våra slutna ögon. Illusionen om ockupationens kortvarighet bleknar, och Israels falska charm som demokrati kommer att krossas.

Israeliska soldater vid brinnande däck under palestinska protester i Hebron. *Credit: Mussa Qawasma/Reuters*

Det finns inte längre något sätt att utmana diagnosen på apartheid. Bara lögnaktiga propagandister kan hävda att Israel är en demokrati när miljontals människor har levt där i årtionden under en av de mest tyranniska militärregimerna i världen. Inte heller går det att bortse från det faktum att alla tre elementen i apartheid enligt Haagtribunalens Romfördrag som beskrivs i HRW-rapporten, existerar i Israel:
att en rasgrupp fortsätter att upprätthålla dominansen över en annan, systematiskt förtryck av en marginaliserad grupp, och omänskliga handlingar.

Vad exakt finns inte i den judiska överhöghetens regim i landet Israel? Finns där inget systematiskt förtryck? Ingen dominans? Inga omänskliga handlingar? De äger rum varje kväll, även om det inte finns någon som rapporterar om dem och ingen som vill veta något om dem. Och vem kan argumentera längre för att ockupationen bara är defensiv och att dess slut syns vid horisonten, utan att brista ut i skratt? Om den inte är temporär och rättvis, vad är den då om inte apartheid? Vi behöver inte B´Tselem eller HRW för att veta detta.

Men världen behöver dem. Någon måste väcka världen från dess moraliska slummer och rädda den från dess komfortzon där Israel är älsklingen som aldrig kan skadas, Västs främre utpost mot de islamiska barbarerna.

Joe Bidens Amerika börjar visa tecken på att distansera sig från Israel, men det kan visa sig bara vara att distansera sig från Netanyahu. När Satan är på gång, kanske Amerika än en gång hyllar Israel och styr det mot ytterligare en meningslös ”fredsprocess”. Västeuropa vars regeringar längtar efter grönt ljus från Förenta staterna för att förverkliga det som stora delar av deras allmänhet vill – att vidmakthålla internationell rätt och straffa dem som kränker den – är fortfarande tyngt av skuldkänslor och har gett efter för den sionistiska lobbyns nya internationella definition på antisemitism som kriminaliserar all kraftfull kritik av ockupationen.

Men när viktiga internationella organisationer hävdar det som länge har varit en verklighet, att Israel verkligen är en apartheidstat, kan de inte längre titta bort i Washington, Berlin, Paris och London. Någon där måste också fråga: Får vi tackla den andra apartheidstaten med samma verktyg som användes mot den första? Varför inte? Därför att de vita här är judar? Därför att förintelsen har ägt rum? Vad är skillnaden?

B´Tselem och HRW är de svalor som förebådar höstens ankomst, eller snarare vårens. Den kommer när de i Tel Aviv förstår att vi lever i en apartheidstat, och när Washington drar de oundvikliga slutsatserna.

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-we-can-keep-lying-to-ourselves-on-apartheid-but-israel-has-crossed-the-line-1.9756246

Översättning: Anja Emsheimer

Skarp kritik från Human Rights Watch: Israel skyldig till apartheid

Andrea Germanos, Commondreams, April 27, 2021

Human Rights Watch hävdar att den israeliska regeringens politik och dess behandling av den palestinska befolkningen utgör en form av systematisk *apartheid* och en olaglig förföljelse som måste stoppas.

Anklagelsen framförs i en ny rapport med titeln "A Threshold Crossed: Israeli Authorities and the Crimes of Apartheid and Persecution" [En tröskel är överskriden. Den israeliska staten och brotten av apartheid och förföljelse].

Rapporten är resultatet av över två års research och baseras bl.a. på intervjuer och analys av officiella regeringsuttalanden samt interna planeringsdokument.

I rapporten drar Human Rights Watch ”… slutsatsen att den israeliska regeringen tydligt visat att dess avsikt är att behålla de judiska israelernas dominans över palestinierna i Israel och på de ockuperade palestinska områdena. (...) I de ockuperade områdena, inklusive östra Jerusalem, har den avsikten parats med systematiskt förtryck av palestinier och inhumana handlingar riktade mot dem. Dessa tre element tillsammans utgör brottet av apartheid."

Användningen av just rubriceringen *apartheid* baseras på definitionerna i FN:s Apartheidkonvention och klausulerna i Romstadgan.

Anklagelsen om förföljelse av palestinierna grundas enligt rapporten på "… omfattande konfiskering av palestinsk privatägd mark, förbud mot att bygga eller bo i många områden, massivt förnekande av uppehållsrätt och omfattande begränsningar av den fria rörligheten och grundläggande medborgerliga rättigheter”.

HRW konstaterar också att rapporten inte är heltäckande, eftersom den inte omfattar alla kränkningar av de mänskliga rättigheterna i områdena, inklusive de som begåtts av väpnade grupper eller palestinska myndigheter.

"Kända personer har i flera år varnat för att apartheid lurar precis runt hörnet om Israels maktutövning över palestinierna inte förändras" säger Human Rights Watch vd Kenneth Roth i ett uttalande. "Denna detaljerade studie visar att israeliska myndigheter redan har rundat det hörnet och idag begår två allvarliga brott mot mänskligheten: apartheid och förföljelse av en folkgrupp".

En av §de diskriminerande åtgärder som beskrivs i rapporten är Israels tilldelning, eller snarare brist på tilldelning, av vatten till palestinier. Ur rapporten:

> Israel har använt sin kontroll över delar av vattenreservoaren på Västbanken (Mountain Aquifer) för att förse sina egna medborgare och bosättare, i strid med internationell humanitär lag som förbjuder ockupanter att utnyttja naturresurser för egen ekonomisk vinning. Medan 80% av Mountain Aquifers tillrinningsområde ligger i Västbanken, tar Israel cirka 90% av vattnet och lämnar till palestinierna endast 10%. Genom att

monopolisera denna resurs begränsar Israel kraftigt palestiniernas möjlighet att utnyttja sina egna naturresurser. Palestinierna blir beroende av Israel för sin vattenförsörjning. I årtionden har myndigheterna förvägrat palestinierna tillstånd att borra nya brunnar – särskilt i de mest produktiva västra vattenbassängerna – eller att återställa befintliga. Trots att Osloavtalet från 1995 innehöll bestämmelser som lovade att öka palestiniernas tillgång till vatten, har de palestinska utvinningsnivåerna i stort sett förblivit på nivåerna före Oslo samtidigt som befolkningen ökat.

Trots inrättandet av en "Joint Water Commission" (JWC) som en del av Osloavtalet konstaterade Världsbanken 2009 att Israel har behållit "praktiskt taget all makt", inklusive vetomakt, över Västbankens vattenresurser. Samtidigt som JWC godkände praktiskt taget varje ansökan om israeliskt projekt för att förse bosättare med vatten, har de avvisat många palestinsk-initierade projekt, inklusive alla ansökningar om att borra i västra vattenbassängen. Israeler tillåts ofta att borra djupare in i Aquiferen och regelbundet utveckla bosättarnas interna vattensystem utan att söka godkännande från JWC. Israeler tillåts utvinna vatten utan begränsningar när det flyter nedströms till Israel utan godkännande från JWC, medan palestinier mötts av stränga utvinningskvoter...

Israeliska myndigheter har dessutom nästan helt berövat palestinierna tillgång till vatten från Jordanfloden, den enda större ytvattenresursen på Västbanken, genom att avleda dess flöde norr omVästbanken.

Human Rights Watch menar att rapporten borde fungera som en uppmaning till handling för det internationella samfundet.

Fram till nu har globala makter som USA och EU:s inställning till Israel "… förbisett den djupt befästa karaktären av israelisk diskriminering och förtryck av palestinier [och] spelat ner allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna genom att behandla dem som tillfälliga symptom på ockupationen som 'fredsprocessen' snart kommer att råda bot på". Detta misslyckande att hålla Israel ansvarigt för sina övergrepp, fortsätter rapporten, har tillåtit apartheidregimen att "metastasera och konsolidera".

En av de rekommendationer som rapporten lägger fram är att Internationella brottmålsdomstolen (ICC) ska utreda anklagelserna om brott mot mänskligheten. Förenta nationerna måste också vidta åtgärder genom att upprätta ett sändebudsämbete som är inriktad på att stoppa förföljelse och apartheid över hela världen. Företag verksamma i de ockuperade palestinska områdena måste sluta med att bidra till åtgärder som underlättar för Israel att beröva palestinierna deras rättigheter såsom rivning av deras hem.

Israel har för sin del avvisat rapportens innehåll. Dess utrikesministerium avfärdade rapportens anklagelser som "både orimliga och falska".

Tidigare i år sa också den israeliska MR organisationen B'Tselem att Israel agerar som en apartheidregim, detta i ljuset av sin politik som "… främjar och bevarar en grupps överhöghet (judarna) över en annan (palestinierna)".

B'Tselems vd Hagai El-Ad sa vid samma tid: "En sådan nykter blick på verkligheten behöver inte leda till förtvivlan, utan tvärtom. Den är en uppmaning till förändring. När allt kommer omkring skapade människor denna regim och människor kan ändra det."

Human Rights Watch:s Kenneth Roth gav i sitt uttalande ett liknande budskap: "Medan en stor del av världen behandlar denna ockupation som pågått under ett halvt sekel som en tillfällig situation, som en 'fredsprocess' snart kommer att råda bot på, har förtrycket av palestinier nått en nivå och en beständighet som uppfyller definitionerna för brotten av apartheid och förföljelse".

"De som strävar efter israelisk-palestinsk fred – genom en en- eller tvåstatslösning, eller en konfederation – bör under tiden erkänna denna verklighet för vad den är", sa Roth, "och få till stånd de slags verktyg som behövs för att förändra den".

Översättning: Jorge Buzaglo

https://www.commondreams.org/news/2021/04/27/scathing-human-rights-watch-report-says-israel-guilty-apartheid

---

Medicinsk apartheid undergräver palestiniers hälsa

Nyligen stängde israelisk militär hälsoorganisationen Health Work Committees (HWC) kontor i Ramallah på det ockuperade Västbanken, och beslagtog datorer och hälsoinformation. En aktion som omedelbart ledde till protester från Amnesty International – men som det varit tyst om i svensk media.

Enligt de israeliska myndigheterna skulle HWC ha förmedlat medel till den terrorklassade palestinska Folkfronten För Palestinas Befrielse (PFLP), och beslutet att stänga verksamheten grundas på ett domslut i en israelisk militärdomstol. Enligt Saleh Higazi, Amnestys biträdande chef för Mellanöstern och Nordafrika, är HWC däremot "en av de huvudsakliga förmedlarna av hälsoservice i de ockuperade palestinska områdena, driver sjukhus och hälsokliniker och ger medicinsk vård till marginaliserade samhällen".

Attacken mot HWC är bara en i raden av åtgärder från den israeliska ockupationsmakten att underminera palestiniernas tillvaro, försvåra varje form av normalt vardagsliv, hindra alla försök till utveckling och hålla palestinierna nere i fattigdom och elände. Sedan tidigare är det, genom alla militärposteringar och behov av ständigt nya ”tillstånd”, mycket svårt för palestinierna att resa och till exempel få vård inom det palestinska sjukvårdssystemet. Människor som hindras resa föder barn och dör i militärposteringarna. Israelerna har också rivit ett center för Covid 19-behandling, och vägrar att ge palestinierna det vaccin som är en självklarhet för alla inom Israel.

Israels sjukvård av västerländsk standard är inte – annat än i undantagsfall - tillgänglig för palestinierna under ockupation. Trots att Israel enligt 4:e Genèvekonventionen har skyldighet att förse palestinierna med tillräcklig sjukvård är till exempel barnadödligheten fem gånger så hög i de palestinska områdena som i Israel självt. Försök att förbättra läget ses heller inte med blida ögon. När jag själv för en del år sedan reste runt på Västbanken för Läkare Utan Gränser - för att se över materialbehoven på de palestinska sjukhusen - blev jag mordhotad av israelerna, som siktade på mig med en stridsvagn.

I Gaza är Israels medicinska apartheid extra tydlig. Sjukvårdssystemet är i princip under kollaps under tyngden av avspärrning och coronapandemi. Man får genom blockaden inte föra in det som behövs för att bedriva ens basal sjukvård. Elektricitet saknas stora delar av dygnet. Vattentillgången är osäker, avloppen läcker och 95% av vattnet är otjänligt att dricka.

Vissa extremt viktiga mediciner, inte minst inom cancerbehandling, saknas helt liksom utrustning för att diagnostisera och behandla svåra sjukdomar. Endast några procent av Gazas befolkning är vaccinerad mot Covid 19, och infektionen fortsätter att sprida sig. Med ytterligare runt 1.900 skadade palestinier efter den senaste israeliska militäroffensiven är läget nu helt ohållbart.

Samtidigt fortsätter israelerna att neka människor att lämna Gaza för vård. Redan tidigare avslogs ungefär hälften av ansökningarna. I nuläget har antalet ansökningar fördubblats till runt 100 dagligen – där de flesta förblir obesvarade. Cancersjuka som påbörjat behandling måste avbryta denna. Och svårt skadade av militäroffensiven, som behöver specialistvård, lämnas att långsamt gå under av sina skador.

För några år sedan demonstrerade cancersjuka kvinnor i Gaza mot att berövas möjligheten att överleva sin sjukdom – men de politiska ledarna i vår del av världen slog dövörat till. Kommer man att lyssna nu, och göra något? Eller skall det här bara få fortsätta?

Gunnar Olofsson

Borås Palestinagrupp, Gunnar Olofsson, Gigagatan 22, 507 43 Borås, tfn. 033-121109, e-mail: gunnaroson@gmail.com

Norges statliga förmögenhetsfond investerade rejält i ockupationen av Palestina

Norsk fackförening kritiserar ”oljefondens” placeringar, som stödjer ockupationen av Palestina

En ny hemsida som NPA och Norwegian union NUMGE lanserade tidigare i veckan, avslöjar att Norges statliga förmögenhetsfond, the Government Pension Fund global (GPFG), har betydande investeringar i företag som är inblandade i aktiviteter på ockuperat palestinskt territorium.

De 64 företagen i GPFG:s portfolio är inblandade i aktiviteter som Michael Lynk, FN:s särskilda rapportör om situationen v.g. mänskliga rättigheter på det ockuperade palestinska territoriet, har bedömt som ”helt och hållet oförenligt med skyldigheter att beakta mänskliga rättigheter, med FN:s riktlinjer för företag och mänskliga rättigheter och med varje meningsfull definition på förhöjd förvärvsgranskning.

Företag spelar en nyckelroll i att stödja uppbyggnaden, upprätthållandet och expansionen av de illegala bosättningarna. Internationella och israeliska företag kan förekomma i ett brett spektrum av företagssektorer, inklusive bankväsende, turism, säkerhet, teknologi, byggnationer, fastigheter, utvinningsindustrier, telekommunikationer, jordbruk, transport och industri.

GPFG, allmänt känt som oljefonden, är världens största förmögenhetsfond, med holdingbolag i omkring 9000 företag över hela världen. GPFG-investeringar i de 64 företagen på ockuperat palestinskt territorium uppgår till över 19 miljarder US-dollar.

Oljefonden har de senaste månaderna vidtagit åtgärder för att närmare kolla upp portfolio-företag som verkar i konfliktdrabbade högriskområden. Trots detta förblir investeringar i företag med aktiviteter på ockuperat palestinskt territorium stora.

Hemsidan är två organisationers initiativ: Norska förbundet för kommunala och allmänna anställda, Norges största fackförening och Norwegian People´s Aid, norska arbetarrörelsens humanitära solidaritetsorganisation som arbetar i mer än 30 länder runtom i världen.

Organisationerna uppmanar oljefonden att:

- Ingående fullgöra alla företags förvärvsgranskning i ockuperade områden och andra högriskområden;
- Fatta snabba avyttringsbeslut för företag som direkt bidrar till allvarliga kränkningar av internationell rätt och mänskliga rättigheter;
- Att desinvestera från andra företag när utövande av aktiv äganderätt misslyckas att leda till företag som upphör med aktiviteter som bidrar till kränkningar av mänskliga rättigheter.

Besökare på hemsidan uppmuntras att skicka ett förskrivet personligt budskap till nyckelintressenter i Norge med uppmaningen att ta itu med situationen.

https://www.npaid.org/news/norways-sovereign-wealth-fund-heavily-invested-in-the-occupation-of-palestine

Översättning: Anja Emsheimer

När dansen kan vara på liv och död: Hur en palestinsk dansgrupp kämpar mot israelisk ockupation

Nadia Khan den 11 mars 2021

El Funoun, en sedan länge etablerad dansgrupp från Ramallah, använder sitt traditionella dans- och musikarv för att framföra ett starkt budskap om motstånd mot den israeliska ockupationen.

El Funoun, som på arabiska betyder ´Konsten´och etablerades 1979, är inte något vanligt danskollektiv. Sedan start har de haft som sin uppgift att göra motstånd mot folkmordet på deras folk och kultur.

Det här har varit en uppgift fylld av faror och utmaningar. En av deras medlemmar, Ata Khattab, sattes av de israeliska myndigheterna i fängelse den 2 februari. Han har hållits kvar i fängelse utan någon anklagelse.

Noora Baker, chef för Artistic Production vid El Funoun, sade:
”Tyvärr är det vanligt att palestinier arresteras. Folk arresteras helt enkelt bara för att de är palestinier och försvarar vår kultur och identitet. Ata har kraftfullt betonat behandlingen av vårt folk, och han arbetar på att fortsätta våra

traditioner, likaväl som att vara populär i samhället och bland unga människor. Han har inte begått något brott.”

Att dansa i Palestina skulle bokstavligen kunna innebära liv och död. De israeliska myndigheterna ser varje uttryck för palestinsk kultur och arv som ett hot, och något som skulle kunna kosta en allt.

Noora säger, ”I Palestina fängslas man för sina idéer och sina värderingar.”

El Funoun verkar för ett mångskiftande samhälle som omfattar män och kvinnor, barn, kristna och muslimer. De som är med är volontärer och är för närvarande 230 medlemmar.

I Palestina fängslas man för sina idéer och sina värderingar

”I dansföreställningen deltar medvetet ett stort antal dansare eftersom det är en del av budskapet med kollektiv handling, kreativitet och enhet,” konstaterar Noora.

Deras aktivistiska grundsyn innebär att tänja på gränser. ”Vi är en grupp som inbegriper andra”, säger Noora. ”Vi återskapar folksånger och skapar vår egen koreografi grundad på arabisk-palestinsk folklore. Vi anpassar dem så att de representerar de kristna, muslimska och minoriteters samhällen i Palestina, och har alltid kvinnor främst.”

”Våra danser har rötter i palestinsk folklore, och många av dem har traditionellt använts vid högtider och bröllop. Stilen i danserna har sin egen berättelse och bakgrund som går tillbaka till även förislamiska tider. Dans har alltid varit närvarande i vårt samhälle eftersom den är en form av daglig handling. I traditionella samhällen är rörelserna inspirerade av att bruka jorden och den naturliga omgivningen,” tillägger Noora.

El Funoun införlivar dessa traditionella rörelser men anpassar dem så att de kommer med ett aktuellt budskap.

Musikstil och innehåll påverkar starkt dansrörelserna. I modern historia är palestinska sånger djupt rotade i politiskt motstånd. Kvinnor beskrivs som framträdande i sångerna och porträtteras som starka och villiga att kämpa för sin mark (bokstavligen).

Palestinska sånger har starka rötter i politiskt motstånd. Kvinnor har en framträdande plats i sångerna och porträtteras som starka och villiga att slåss för sitt land.

Noora säger: ”Vi ser vår rörelse som ett återupplivande av palestinskt arv. All kultur utvecklas genom tiden, och det är vad vi försöker att vara en del av med El Funoun. Vi vill inte stagnera, vi värdesätter och respekterar våra

traditioner, men vi vill tilltala en yngre publik och även spegla vår verklighet i nuet.”

”I diasporan är det nödvändigare att bevara kultur och frysa den i tid. Men vi däremot håller vår kultur levande varje dag, och vi vill att den ska utvecklas.”

El Funoun är välkända i Palestina och har många anhängare. De är en symbol för hoppet för folket. Innan coronaviruset slog till, kunde de framträda på arenor runt om i Palestina och få allt mellan 1000 och 3000 åhörare. Men att förflytta sig i landet är extremt svårt, även utan de restriktioner som Covid-19 har fört med sig.

De israeliska myndigheterna gör det väldigt svårt för oss, men gruppen skräms inte så lätt av israelerna eller Covid-19. Övningar har fortsatt lika bra och säkert som möjligt.
El Funoun har anpassat sig till virtuella dansframträdanden eftersom alla inte alltid har tillgång till dem beroende på hindren att komma ut på internet. De har fortsatt att dansa men i mindre utsträckning och face-to-face och alla bär mask.

El Funoun längtar efter att åter framträda live och föra sitt budskap genom Palestina och världen. Sorgligt nog tycks det ännu längre bort för palestinierna att få återgå till det ´normala´. Medan Israel firas runt om i världen för sin snabba vaccinationskampanj, nekas det palestinska folket vaccin aktivt av de israeliska myndigheterna.

Jag är säker på att berättelsen om hur palestinier har behandlats under pandemin kommer att ta sig in i repertoaren för El Funouns dans och musik. Som Noora säger: ”Vi använder scenen för att visa att vi finns och för att bevara vår historia.”

Nadia Khan är historiker och författare. Det är hon som har grundat Golden Threads: Ett projekt som utforskar gemensam historia, kultur och konst i hela den islamiska världen och ännu längre bort.

https://english.alaraby.co.uk/news/resisting-arrest-palestinian-dance-troupe-threatening-israeli-occupation
Översättning: Anja Emsheimer

Över 180 israeliska intellektuella och forskare varnar ICC: Lita inte på Israel om att noggrant undersöka krigsbrott

De 185 som undertecknat ett brev till den internationella brottmålsdomstolen, inklusive 10 mottagare av Israelpriset, föreslår att domstolen i stället förlitar sig på information från israeliska människorättsgrupper

Nir Hasson, Haaretz den 6 maj 2021

Mer än 180 israeliska vetenskapsmän och intellektuella har uppmanat chefsåklagaren vid internationella brottmålsdomstolen i Haag att inte acceptera Israels slutsatser som uppkommit utifrån deras undersökning om påstådda krigsbrott.

I stället föreslog gruppen med israeler i ett brev till ICC:s chefsåklagare Fatou Bensouda att domstolen får hjälp av israeliska människorättsorganisationer för att samla in bevis på påstådda krigsbrott begångna av israeler.

Brevet undertecknades av 185 israeler, inklusive 10 mottagare av Israelpriset och 35 professorer, förutom äldre reservofficerare vid armén, författare, intellektuella, vänsteraktivister och forskare. Brevet uppmärksammade ICC:s praxis att ta kontakt med länder som eventuellt skulle utredas för att avgöra huruvida de planerar att genomföra en utredning om sina egna medborgares eventuella krigsbrott.

Palestinier tar skydd under en israelisk offensiv mot en byggnad i ett flyktingläger i Rafah, på södra Gazaremsan under kriget sommaren 2014 i enklaven. Foto: AP Photo/Hatem Ali

”Vi … skriver till ICC efter er begäran hos den israeliska regeringen att klargöra huruvida den avser att utreda anklagelser om krigsbrott som förmodats ha begåtts på de ockuperade territorierna, inklusive Gaza och östra Jerusalem i allmänhet och i synnerhet sedan 2015,” framför brevet. ”Vi förstår att en sådan begäran krävs i enlighet med era förfaranden i sådana instanser, och vi respekterar era arbetsmetoder.”

Men brevet fortsätter, ”Vi vill vid detta tidiga stadium hävda vår starka misstanke, grundad på tidigare erfarenhet, att staten Israel, inklusive dess rättsliga och utredningsinstitutioner, inte har någon avsikt att seriöst utreda klagomål om krigsbrott. Vår misstanke backas upp av ett mycket stort antal dokumenterade fall som uppenbarligen inbegriper krigsbrott som Israel begått på de ockuperade territorierna och grovt kränkt internationell rätt. De flesta av dessa fall har inte utretts alls, och en del av dem har avslutats med ett frikännande efter en ytlig och bristfällig utredning,” hävdar brevet. Skribenterna fortsätter att räkna upp händelser som de hävdar utgör krigsbrott.

Israel är inte medlem i internationella brottmålsdomstolen och har hävdat att domstolen därför inte har behörighet att utreda deras beteende i territorierna. ”Israel tillbakavisar kraftfullt påståendet att man begår krigsbrott och betonar

sin entydiga inställning att ICC inte har någon rättslig behörighet att öppna en undersökning mot dem," sades det förra månaden i ett uttalande från premiärministerns kontor. "Denna inställning har klargjorts för ICC genom världsberömda experter i andra länder."

Men äldre tjänstemän i det israeliska rättssystemet har framfört Israels inställning till internationella brottmålsdomstolen i Haag genom medlare, trots Israels vägran att samarbeta med domstolens undersökning om påstådda krigsbrott på Västbanken och Gazaremsan. Israel har sagt att den israeliska armén utreder varje händelse där det finns en rimlig misstanke att tillvägagångssätt har kränkts och, när nödvändigt, de ansvariga ställs inför rätta.

Torsdagens brev från gruppen av intellektuella fortsätter att hävda: " I vår utvärdering är det stora antalet diskriminerande handlingar, allvarliga restriktioner mot rörelsefriheten, beslagtagande av palestinsk mark till förmån för israelisk bosättning, godtyckliga kollektiva bestraffningar (som exv. utegångsförbud och blockader), obefogade arresteringar... och de militära domstolarnas bedrövliga underlåtenhet att komma med ens något som liknar rättvisa – alla dessa och mer därtill är i högsta grad värda en utredning av er domstol."

"Sorgligt nog målar verkligheten upp en annan bild, trots beskrivningen av Israel som en stat som upprätthåller ett faktiskt och professionellt rättssystem – skarp, diskriminerande och kränkande. Lagen som påtvingas de ockuperade territorierna och hur den tillämpas av tillsyns- och säkerhetsmyndigheterna, tillåter i själva verket pågående handlingar av moralisk orättvisa och prima facie (= vid första anblicken, AE) krigsbrott," hävdar brevet.

Rapporterar Judy Maltz och Yaniv Kubovich.

https://www.haaretz.com/israel-news/180-israeli-intellectuals-scientists-warn-icc-israel-won-t-probe-war-crimes-1.9780436

Översättning: Anja Emsheimer

Prof.: Att neka mig Israelpriset är att delegitimera vänstern

Rektorer vid israeliska universitet tillrättavisar Israels utbildningsminister Yoav Gallan för hans vägran att ge priset till prof. Oded Goldreich för dennes påstådda stöd till BDS. ´Om jag stödde BDS skulle jag inte ha samtyckt till att acceptera priset,´ säger han.

Prof. Oded Goldreich. Foto: Moti Milrod

Or Kashti, Haaretz den 11 april 2021

Forskaren som fick årets Israelpris i matematik och datavetenskap, återkallat av utbildningsministern, sade att Yoav Gallants beslut var ”ytterligare ett litet steg i att delegitimera vänstern i Israel.” Prof. Oded Goldreich sade att Gallants åtgärd att neka honom priset innebar ”politisk förföljelse”.

Goldreich kommenterade detta efter högsta domstolens utslag i torsdags som gav Gallant 30 dagar för att rättfärdiga sitt beslut. Professorn kommer inte att få priset under denna veckas ceremoni för självständighetsdagen.

Gallant hävdar att Goldreich stödjer BDS-rörelsen, trots att Goldreich insisterar på att han inte gör det.

Utbildningsministern sade i fredags att Israel måste kolla upp om Goldreichs avståndstagande från bojkott-, desinvesterings- och sanktionsrörelsen är ”uppriktigt” innan han ger honom priset.

Goldreich kallade detta för en ”politisk utredning” och tillade att Gallant vill ”hindra mig från att ta emot priset på grund av mina åsikter och för att jag är en vänstermänniska. Det finns inget annat.”

Gallant twittrade i fredags om att Israelpriset är ”den mest prestigefyllda ära som Israel kan ge någon. Ingen för vilken staten Israel och dess lagar inte ligger varmt om hjärtat förtjänar Israelpriset.”

Han hävdade vidare att Goldreich må vara ”en briljant vetenskapsman”, men genom att stödja BDS-rörelsen ”spottar han i ansiktet på staten Israel och dess akademiska värld samt bryter möjligen även mot lagen”.

Gallant sade att han skulle ”slutföra (en) utredning om huruvida professorns avståndstagande från bojkottrörelsen är uppriktigt och informationen han gav domstolen och staten är riktig”, och att han ”inte vill bidra till att en bojkottanhängare står på en scen på Självständighetsdagen och tar emot ett pris av statens ledare”.

”Minister Gallant letar efter ursäkter: i veckor har han varit emot att jag får priset”, berättade Goldreich för Haaretz. ”Först var det på grund av uttalanden om armén men det avfärdades som irrelevant. Sen hävdades det att jag stödjer BDS men sen visar det sig att jag inte gör det”.

Goldreich sade att Gallants anklagelse var ”konstig” eftersom ”om jag stödde BDS, skulle jag inte ha varit med på att acceptera priset, jag skulle ha varit tvungen att bojkotta det”.

Goldreich sade att Gallant ”grävde och grävde tills han hittade petitioner som jag skrev under för 13 år sedan”. Ett påstående att Goldreich hade uppmanat till bojkott vid Ariel University på Västbanken ”föddes dagen före förhöret i högsta domstolen”.

Goldreich kommer på måndag att tala vid en liten alternativ ceremoni i Weizmann Institute, där vice ordförande för Israel Academy of Sciences, prof. David Harel, kommer att ge honom Israelprisets statyett som han hade fått tidigare. Vid ceremonin avser han att citera uttalanden som hans advokat, Michael Sfard, gjorde vid förhöret i högsta domstolen i torsdags: ”Att hålla inne priset är ett försök att bestämma – även genom en anspelning – att alla som motsätter sig bosättarprojektet och allt stöd till den, inte är en legitim del av det israeliska samhället.”

Sfard sade som svar till högsta domstolens avgörande: ”Justitiekanslern jämte utbildningsministern,
tänkte ut ett klart McCarthy-likt sätt att förhindra att Israelpriset (tilldelas) dem som har anti-ockupationsåsikter.”

Rektorerna vid alla israeliska universitet offentliggjorde i fredags ett gemensamt brev där Gallant uppmanades att ta tillbaka sin invändning mot att ge Goldreich priset. ”Att neka en person ett pris på grund av hans politiska övertygelser står i strid med den grundläggande principen i Israelpriset och skadar allvarligt det fria talet och den fria tanken,” sade brevet. ”Ert beslut skapar det besvärliga intrycket av att endast de som ´rättar in sig i ledet´

kommer att bli belönade, och alla som vågar uttrycka en politisk åsikt som inte stämmer med konsensus, kommer att straffas," avslutade de.

Emellertid klargjorde rektorerna att de inte delar prof. Goldreichs politiska uppfattning. "Vårt uttalande beror inte på politisk identifiering med prof. Goldreichs uttalanden. Med avseende på hans uppfattning är vi snarare av en annan åsikt. Men vi menar att det är hans rätt, som en person som lever i en demokratisk nation, att uttrycka sin åsikt utan rädsla och utan fruktan," sade brevet.

https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-prof-denying-me-the-israel-prize-is-delegitimization-of-left-1.9701074

Översättning: Anja Emsheimer

The **Jerusalem Declaration on Antisemitism (JDA)**

Förord

The ***Jerusalem Declaration on Antisemitism*** är ett redskap för att identifiera, ta itu med och väcka medvetenhet om antisemitism så som den idag visar sig i länder runt om i världen. I den ingår en inledning, definition och 15 riktlinjer som ger detaljerad vägledning för dem som försöker känna igen antisemitism för att få till stånd ett svar. Den utarbetades av en grupp forskare inom förintelsehistoria, judiska studier och studier om Mellanöstern för att bemöta det som blivit en växande utmaning: att ge tydlig vägledning i att identifiera och bekämpa antisemitism och samtidigt värna yttrandefriheten. Den har över 200 undertecknare.

Vi, som undertecknat den, presenterar här the Jerusalem Declaration on Antisemitism, resultatet av ett initiativ med ursprung i Jerusalem. I vår grupp ingår ett antal internationella forskare inom områden för studier om antisemitism och besläktade områden, inklusive studier om judendom, förintelsen, Israel, Palestina och Mellanöstern. Själva texten i deklarationen har gagnats av att konsultera jurister och medlemmar i det civila samhället.

Inspirerade av the Universal Declaration on Human Rights, 1948, av the Declaration of the Stockholm International Forum on the Holocaust, 2000, samt av the United Nations Resolution on Holocaust Remembrance, 2005, anser vi att medan antisemitism har vissa karaktäristiska drag, är kampen mot den oskiljbar från kampen i stort mot alla former av rasmässig, etnisk, kulturell, religiös och diskriminering utifrån kön.

Medvetna om den historiska förföljelsen av judar genom historien och de allmänna lärdomarna från förintelsen ser vi med oro att antisemitism åter dyker upp bland grupper som mobiliserar till hat och våld i politiken, samhället och på internet, och vi försöker att ge en användbar, koncis och historiskt präglad kärndefinition på antisemitism med en rad riktlinjer.

The Jerusalem Declaration on Antisemitism svarar på ”the IHRA Definition”, det dokument som 2016 antogs av the International Holocaust Remenbrance Alliance (IHRA). Eftersom IHRA-definitionen är oklar i viktiga avseenden och fullt öppen för olika tolkningar, har den förorsakat förvirring och åstadkommit kontroverser och således försvagat kampen mot antisemitism. Vi noterar att den kallar sig för en ”arbetsdefinition” och har försökt att förbättra den genom att komma med (a) en tydligare kärndefinition och (b) ett sammanhållet antal riktlinjer. Vi hoppas att detta kommer att hjälpa till att övervaka och bekämpa antisemitism, likaså i utbildningssyften. Vi föreslår vår icke bindande Deklaration som ett alternativ till IHRA-definitionen. Institutioner som redan har antagit IHRA-definitionen kan använda vår text som ett hjälpmedel för att tolka den.

IHRA-defintionen inbegriper 11 ”exempel” på antisemitism, varav 7 har fokus på staten Israel.

Medan detta obefogat betonar en arena, finns ett allmänt känt behov av tydlighet om gränserna för befogat politiskt tal och handling om sionism, Israel och Palestina. Vårt syfte är tvåfaldigt:
(1) att stärka kampen mot antisemitism genom att tydliggöra vad den innebär och hur den yttrar sig,
(2) att värna ett område för öppen debatt om den omstridda frågan om framtiden för Israel/Palestina. Alla delar vi inte samma politiska åsikter och vi försöker inte att stödja en ensidigt politisk agenda. Att bestämma att en kontroversiell åsikt eller handling inte är antisemitisk innebär inte att vi vare sig stödjer den eller att vi inte gör det.

Riktlinjerna med fokus på Israel-Palestina (B och C) bör läsas tillsammans. När man i allmänhet tillämpar riktlinjerna bör var och en av dem läsas i ljuset av de andra och alltid utifrån sammanhanget. Detta kan inbegripa syftet bakom ett yttrande eller ett mönster i yttrandena över tid, eller även talarens identitet, särskilt när ämnet är Israel eller sionism. Så t.ex. skulle fiendskap mot Israel vara ett uttryck för antisemitiskt hat, eller så skulle det kunna vara en reaktion mot kränkning av mänskliga rättigheter, eller en känsla som en palestinsk person hyser beroende av sin erfarenhet av staten Israel. Kort och gott, omdöme och känslighet krävs för att tillämpa dessa riktlinjer i konkreta situationer.

Definition

Antisemitism är diskriminering, fördomar, fientlighet eller våld mot judar såsom judar (eller judiska institutioner såsom judiska).

Riktlinjerna

A. Allmänt

1. Det är rasistiskt att betrakta ett karaktärsdrag som medfött eller att komma med svepande negativa generaliseringar om en given befolkning. Det som är sann rasism i allmänhet är sann antisemitism i synnerhet.
2. Det som är speciellt i klassisk antisemitism är föreställningen att judar är förknippade med ondskans krafter. Detta är själva kärnan i många anti-judiska fantasier, som t.ex. uppfattningen om judisk konspiration där ”judarna” besitter en dold makt som de använder för att gynna sin egen kollektiva agenda på andras bekostnad. Denna koppling mellan judar och ondska fortsätter även i nutid: i fantasin att ”judarna” kontrollerar regeringar med ”en osynlig hand”, att de äger bankerna, kontrollerar media, agerar som ”en stat i staten”, och är ansvariga för att sprida sjukdomar (som exv. Covid-19). Alla dessa kännetecken kan styras genom olika (och även antagonistiska) politiska mål.
3. Antisemitism kan ta sig uttryck i ord, visuella bilder och handlingar. Exempel på antisemitiska ord som inbegriper yttranden som att alla judar är förmögna, till sin natur snåla eller opatriotiska. I antisemitiska karikatyrer beskrivs judar ofta som groteska, med stora näsor och förknippas med rikedom. Exempel på antisemitiska handlingar är: att angripa någon därför att hon eller han är jude, att attackera en synagoga, att kladda ner judiska gravar med svastikor eller att vägra anställa eller stödja människor därför att de är judar.
4. Antisemitism kan vara direkt eller indirekt, explicit eller kodad. Exv. är ”Rotschilds kontrollerar världen” ett kodat uttalande om ”judarnas” påstådda makt över banker och internationella finanser. På liknande sätt kan det vara ett kodat sätt att rasifiera och stigmatisera judar genom att porträttera Israel som det ultimata onda eller att grovt överdriva deras faktiska inflytande. I många fall är detta att identifiera kodat tal en fråga om kontext och omdöme och med hänsyn tagen till dessa riktlinjer.
5. Att förneka eller förminska förintelsen genom att hävda att nazisternas uppsåtliga folkmord på judarna inte ägde rum, eller att det inte fanns några förintelseläger eller gaskammare, eller att antalet offer var en bråkdel av det faktiska antalet, det är antisemitiskt.

B. Israel och Palestina: exempel som, i sig, är antisemitiska

1. Att använda symbolerna, bilderna och negativa stereotyperna på klassisk antisemitism (se riktlinjerna 2 och 3) på staten Israel.

2. Att hålla judar som kollektiv ansvariga för Israels agerande eller behandling av judar, enbart för att de är judar, som representanter för Israel.
3. Att kräva att människor, bara för att de är judar, offentligt fördömer Israel eller sionism (till exempel vid ett politiskt möte).
4. Att förutsätta att icke-israeliska judar, helt enkelt därför att de är judar, nödvändigtvis är mer lojala mot Israel än mot sina egna länder.
5. Att neka judar i staten Israel rätten att existera och ha framgång, kollektivt och individuellt, som judar i enlighet med principen om jämlikhet.

C. Israel och Palestina: exempel som, i sig, inte är antisemitiska
(oavsett om man accepterar den uppfattningen eller handlingen)

1. Att stödja det palestinska kravet på rättvisa och fullständiga bidraget till deras politiska, nationella, medborgerliga och mänskliga rättigheter, såsom det är sammanfattat i internationell rätt.
2. Att kritisera eller bekämpa sionism som en form av nationalism, eller att argumentera för en mängd konstitutionella arrangemang för judar och palestinier i området mellan Jordanfloden och Medelhavet. Det är inte antisemitiskt att stödja arrangemang som medger alla invånare ”mellan floden och havet” full jämlikhet, vare sig det är i två stater, en binationell stat, en demokratisk enhetsstat, federal stat eller vilken form det än är.
3. Evidensbaserad kritik av Israel som stat. Detta inbegriper dess institutioner och grundläggande principer. Det inbegriper även dess politik och metoder, på hemmaplan och utomlands, såsom Israels agerande på Västbanken och i Gaza, den roll som Israel har i regionen eller på något annat sätt såsom stat, påverkar händelser i världen. Det är inte antisemitiskt att peka ut systematisk rasdiskriminering. I allmänhet tillämpas samma normer för debatt som tillämpas i andra stater och andra konflikter om nationellt självbestämmande, och tillämpas även i fallet Israel och Palestina. Således är det inte antisemitiskt i sig att jämföra Israel med andra historiska fall, inklusive bosättarkolonialism eller apartheid.
4. Bojkott, desinvesteringar och sanktioner är vanliga icke-våldsformer för politisk protest mot stater. I det israeliska fallet är de inte i sig själva antisemitiska.
5. Politiska yttranden behöver inte bedömas, proportionerligt, modifieras eller vara rimliga för att skyddas enligt artikel 19 i FN:s deklaration om mänskliga rättigheter eller artikel 10 i Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter och andra avtal om mänskliga rättigheter. Kritik som en del kanske ser som orimlig eller omstridd eller att den reflekterar ”dubbelmoral” är inte i sig antisemitisk. I allmänhet är skiljelinjen mellan antisemitiska och icke-antisemitiska yttranden olik skiljelinjen mellan orimliga och rimliga yttranden.

Översättning: Anja Emsheimer

Jerusalemdeklarationen om antisemitism är ett mycket välkommet initiativ

För dem av oss som bekämpar antisemitism och även förtrycket av palestinier är JDA en extremt värdefull källa.
Rohini Hensman

En man går förbi gravar som skändats med svastikor på den judiska begravningsplatsen i Westhoffen, nära Strasbourg, Frankrike den 4 december 2019. Foto: Reuters/Arnd Wiegmann

Den 25 mars 2021 presenterades The Jerusalem Declaration on Antisemitism (JDA) för en grupp på över 200 framstående judiska forskare om antisemitism och liknande områden; en del av dem hade varit engagerade i diskussionen sedan juni 2020. De definierade antisemitism enligt följande: ”Antisemitism är diskriminering, fördomar, fientlighet eller våld mot judar såsom judar (eller judiska institutioner såsom judiska), och klargjorde att medan antisemitism har vissa tydliga drag, är kampen mot den

oskiljbar från hela kampen mot alla former av diskriminering på grund av ras, etnicitet, kultur, religion och kön”.

Författarna förklarar att deklarationen grundar sig på principer om universella mänskliga rättigheter, och är ett svar på två omständigheter. Den ena är det illavarslande att antisemitism återuppstår i grupper som mobiliserar hat och våld i politik, samhället och på nätet vilket tvingar fram en användbar, koncis och historiskt informerad kärndefinition av antisemitism med en rad riktlinjer; och den andra är den definition som International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) 2016 antog och som de ser som oklar i avgörande avseenden, vidöppen för olika tolkningar och som försvagar kampen mot antisemitism genom att förorsaka förvirring och framkalla kontroverser. De är särskilt bekymrade över att en del ´exempel´ på antisemitism i IHRA:s definition utesluter rätten att uttrycka politiska åsikter och handlande om sionism, Israel och Palestina. Deras mål är således tvåfaldigt: ”(1) att stärka kampen mot antisemitism genom att klargöra vad den innebär och hur den manifesteras, (2) att skydda möjligheten till öppen debatt om den svåra frågan om framtiden för Israel/Palestina”.

Enligt IHRA:s ´arbetsdefinition´ om antisemitism (WDA) är ”antisemitism en speciell uppfattning om judar som kan uttrycka sig i hat mot judar. Retoriska och fysiska manifestationer av antisemitism riktas mot judiska eller ickejudiska individer och/eller deras egendom, mot judiska, samhälleliga institutioner och religiösa anläggningar”. Detta följs av 11 ´samtida exempel´ på antisemitism, varav sju handlar om Israel. Hugh Tomlinson QC lämnade in ett juridiskt yttrande till brittiska överhuset i mars 2017 där han beskrev denna definition som ”vag”, ”oklar”, ”förvirrande”, ”alltför snäv” och ”en definition som saknar skärpa och begriplighet”, dessutom ”Ett antal av de ´samtida exemplen´ på antisemitism i det offentliga livet i IHRA:s definition skulle – om man läser den bokstavligt – kunna tyckas döma ett beteende som antisemitiskt men som inte utgör eller manifesterar hat eller intolerans mot judar”.

Enligt denna definition och som Neve Gordon och Mark LeVine observerar skulle Albert Einstein och Hannah Arendt vara antisemiter eftersom de skickade ett öppet brev till *New York Times* i december 1948 där de beskrev det israeliska högerpartiet Herut som ´närbesläktat... med nazistiska och fascistiska partier´; professor Yeshayahu Leibowitz skulle ingå i samma kategori p.g.a. sin referens till ´judiskt-nazistiskt fenomen´ 1982; och även den israeliska människorättsorganisationen B´Tselem som kommit med en rapport med rubriken ´En Regim av Judisk Överhöghet från Jordanfloden till Medelhavet: Detta är Apartheid´. Ytterst skadligt. ”När kritik av Israel väl blir det främsta kännetecknet på antisemitism då kan amerikanska evangelisters obestridliga stöd till Israel ses som en välsignelse, till och med när antijudiska stereotypier fortfarande är utbredda bland medlemmarna i deras samhällen

medan Israels allians med Europas mest illiberala och antisemitiska regeringar (särskilt Ungerns och Polens) betraktas som etiskt kosher”.

Ja, man kan hävda att genom att sudda ut distinktionen mellan det judiska folket och staten Israel, är IHRA:s definition i sig antisemitisk eftersom den innebär att alla judar är inblandade i de brott som begås för att upprätta och vidmakthålla den israeliska staten. De som är ansvariga för den aggressiva kampanjen som har lett till den breda tillämpningen av IHRA:s definition är också skyldiga till att främja antisemitism genom att den innebär att alla judar – och inte den israeliska staten och dess supporters – är ansvariga för de angrepp som uppstår på akademisk frihet och diskriminering av studenter, fakulteter, universitet och andra som stödjer palestiniers mänskliga rättigheter och/eller kritiserar den israeliska staten.

Stöd till ickevåldskampanjen Bojkott, Desinvestering och Sanktioner (BDS) har effektivt kriminaliserats av denna lobby. Vilka är BDS-kampanjens krav? (1) Att få slut på den israeliska ockupationen och koloniseringen av de palestinska ockuperade områdena och nedmontering av ´apartheid´-muren som skär djupt in på palestinsk mark; (2) Att erkänna de arabisk-palestinska invånarnas i Israel fundamentala rättigheter och full jämlikhet; (3) Att respektera, skydda och främja palestinska flyktingars rättigheter att återvända till sina hem och egendomar vilket stipuleras i FN:s resolution 194. Vart och ett av dessa krav stöds av internationell rätt för mänskliga rättigheter; att säga att palestinier inte är berättigade till dessa universella rättigheter är rasistiskt.

Förvirringen och tvisten som IHRA WDA resulterade i inte bara underminerade kampen mot antisemitism och för palestiniernas mänskliga rättigheter utan splittrade också och försvagade antirasistisk kamp mer allmänt, eftersom ”Att utfärda lagar eller tillämpa utsagor som potentiellt kriminaliserar kritik av statlig våld och rasism underminerar marginaliserade samhällens kamp för att sträva efter social rättvisa.” I oro över att deras moraliska ställning och fysiska säkerhet underminerades av den vitt spridda tillämpningen av IHRA-definitionen, förkastade talrika judiska personer och organisationer den uttryckligen. Jerusalem-deklarationen föddes fram ur denna rörelse.

Eftersom Jerusalemdeklarationen presenterar sig som ett alternativ till IHRA-definitionen, måste den med nödvändighet gripa sig an med konflikten Israel/Palestina, Av de femton riktlinjerna som den presenterar, är fem allmänna exempel på antisemitism, och tio hänför sig till Israel och Palestina. Men i stark kontrast till IHRA-definitionen är fem av de senare ”exempel, av allt att döma, som *inte är antisemitiska (vare sig man instämmer i den synen eller handlingen eller inte)*” *(betoningen tillagd*). Dessa är ”11. Att stödja det palestinska kravet på rättvisa och fullt bifall för deras politiska, nationella, medborgerliga och mänskliga rättigheter.....12. Att kritisera eller göra motstånd mot sionism som en form av nationalism... 13. Evidensbaserad

kritik av Israel som stat. Detta inbegriper dess institutioner och grundläggande principer... Alltså... är det inte antisemitiskt, i sig själva, att jämföra Israel med andra historiska fall, inklusive bosättarkolonialism eller apartheid... 14. Bojkott, desinvestering och sanktioner är vanliga, fredliga former av politisk protest mot stater. I det israeliska fallet är de inte, i sig själva, antisemitiska. 15. Politiskt tal behöver inte mätas, proportionerligt, dämpat eller rimligt att försvaras enligt artikel 9 i FN:s universella deklaration för mänskliga rättigheter...Kritik som en del kanske ser som orimlig eller omstridd eller att den reflekterar en ”dubbel standard”, är inte i sig antisemitisk...”

Författarna kommer med det viktiga klargörandet att var och en av riktlinjerna bör läsas i ljuset av de andra, och de uppmanar till omdöme och känslighet för kontexten när de används i konkreta situationer; till exempel, fientlighet mot Israel uttryckt som en reaktion mot kränkning av mänskliga rättigheter, eller som ett känslomässigt svar av en palestinier utifrån erfarenhet av staten, skulle inte vara antisemitiskt.

Progressiva judiska och andra grupper som kampanjade för palestinska rättigheter välkomnade JDA som ett långt mer överlägset alternativ än IHRA-definitionen, fastän en del hade reservationer. I Storbritannien rekommenderade Jewish Voice for Labor att den skulle spridas på universitet, i politiska partier, lokala myndigheter och andra institutioner. I USA medgav Jewish Voice for Peace att den ”öppnar för debatt” och ”kämpar för yttrandefrihet”, men kände att den oproportionerliga betoningen av Israel-Palestina konflikten avledde folk från faran från vita supremacister långt ute på högerkanten, och argumenterade att författarna skulle ha inbegripit palestinska perspektiv och analyser. Dessa två kritikpunkter hade tidigare uttryckts mer empatiskt av BDS nationella kommitté jämte mer detaljerad kritik av en del av formuleringarna i JDA.

Jag håller med Mike Cushman om att propalestinska gruppers medverkan i att skissa på JDA skulle ha resulterat i bättre formuleringar men på bekostnad av att drastiskt reducera dess betydelse som en sammanställning om antisemitism. Jag känner också att förtryckta folk är berättigade att definiera sitt eget förtryck *förutsatt* att deras vision om frihet från förtryck inte kör över andras rättigheter; till exempel kanske JDA:s författare känner att antisemitism antedaterar vit överhöghet och därför inte kan tillskrivas det. Denna kritik misstolkar JDA som ett uttalande om Palestina och Israel medan dess verkliga syfte är att dra demarkationslinjen mellan antisemitiskt hatspråk och skyddad yttrandefrihet och akademisk frihet. Om den läses på samma nyanserade sätt som den är skriven på så tror jag att den uppnår det syftet.

För dem av oss som bekämpar antisemitism och även förtrycket av palestinier, utgör JDA en extremt värdefull resurs, och vi borde sprida den så

långt det bara går. Vi borde verka för att den tillämpas av offentliga organ i stället för IHRA WDA eftersom den förser oss med den klarhet som behövs för verkningsfulla handlingar mot antisemitism och även skyddar yttrandefriheten och debatten som behövs för att kampanja för palestiniers rättigheter.

Rohini Hensman är författare vars bok: Democracy, Counter-Revolution, and the Rhetoric of Anti-Imperialism, *tackles the pernicious legacy of Stalinist imperialism.*

https://thewire.in/world/the-jerusalem-declaration-on-antisemitism-is-a-very-welcome-initiative

Översättning: Anja Emsheimer

Varför hjälper EU till med att kalla kritik av Israel för antisemitism?

Genom att godkänna IHRA-definitionen, spelar EU med i agendan för Israels särintressen som underminerar det civila samhällsarbetet mot ockupationen.

Av Ilan Baruch den 19 april 2021

Sedan the International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) antog sin ”arbetsdefinition av antisemitism” i maj 2016, har olika israeliska organisationer – en del av dem med rapporterade länkar till den israeliska regeringen – verkat för definitionen med syftet att diskreditera och underminera civilsamhällets arbete som ifrågasätter Israels ockupation av Palestina.

En av dessa grupper är NGO Monitor som har kritiserats för att rikta in sig på organisationers finansieringskällor som är kritiska mot Israel. En annan är the International Legal Forum (ILF), ett lagligt nätverk som motarbetar internationella påtryckningar mot israelisk regeringspolitik. Båda grupperna har varit en del av en mer omfattande kampanj på senare år som har lett till att utrymmet för medborgare att bedriva rättighetsgrundat försvar och aktivism om Israel och Palestina, har minskat.

IHRA-definitionen har blivit ett stort projekt för dessa organisationer för opinionsbildning. Under de senaste veckorna hjälpte till exempel ILF med att

organisera ett öppet brev från forskare till stöd för definitionen. Den är också framträdande i ILF:s senaste rapport, ”Antisemitism & De-Legitimization”. Gruppen har även en engagerad webbsida med stöd för en juridisk analys som hävdar att definitionen ”för första gången i historien (sic) ger en objektiv norm för att identifiera de antisemitiska motiv eller mål bakom diskriminerande handlingar” och att ”klart identifiera och förstå vad som utgör antisemitism”.

Europeiska kommissionens ordförande, Ursula von der Leyen, håller sitt första anförande för unionsstaten vid det europeiska parlamentet i Bryssel. Den 16 september 2020. (Europeiska parlamentet/CC-BY-4.0)

Men IHRA-definitionen är knappast ett objektivt mål. Som många kritiker har betonat, saknar definitionen tydlighet och avgränsningar vilket gör den känslig för misstolkning och manipulationer. Ännu känsligare för godtyckligt användande är de elva ”samtida exemplen på antisemitism” som bifogas IHRA-definitionen, sju av dem gäller Israel.

Dessa Israelrelaterade exempel tycks vara ett av de främsta skälen till varför grupper som ILF så ivrigt stödjer IHRA-definitionen. ILF behandlar verkligen inte IHRA-definitionen som ett symboliskt budskap – man vill att den ska användas praktiskt av statliga verk och tjänstemän, inbegripet polisen, allmänna åklagare och domare.

Tusentals unga judiska pojkar viftar med israeliska flaggor då de firar Jerusalemdagen, dansar och tågar fram genom Damaskusporten till Västra muren, den 17 maj 2015. /Yonatan Sindel/Flash90)

Att operationalisera definitionen

Tyvärr spelade Europeiska kommissionen in på ILF:s och NGO Monitor:s agendor när man den 7 januari 2021 publicerade en ”Handbook for the practical use of the IHRA working definition of antisemitism”. Handboken representerar en ambitiös aktionsplan för att operationalisera och värna om IHRA-definitionen i många policyområden, från utbildning till rättvisa och till finansieringen av det civila samhället.

En koalition mellan progressiva belgiska NGO:s, föreningar och solidaritetsgrupper, kallade ”11.11.11”, svarade med ett användbart och klargörande informationspapper som tog upp åtta oroande punkter om denna handbok, varav en del är sammanfattade nedan.

Medan handboken publicerades med Europeiska kommissionens officiella logo, var den faktiskt författad av RIAS (the Federal Asssociation of Departments for Research and Information on Antisemitism), en organisation som grundades av Tysklands antisemitism-tsar, dr Felix Klein som arbetar i landets inrikesdepartement. Klein har varit en drivkraft i Tyskland bakom den

politiska instrumentaliseringen av kampen mot antisemitism, särskilt mot grupper som stödjer BDS,
vilket resulterade i krav på hans avgång.

Enligt handboken, förlitade sig RIAS på ett antal politiskt motiverade intressenter för att lägga fram dess innehåll. En av de uppräknade intressenterna är chefen för Simon Wiesenthal-centret som publicerar en årlig lista på ”The Top Worst Anti-Semitic Events”.

Aktivister från det ´Internationella blocket´ håller i en skylt med BDS på under den årliga första maj-demonstrationen, Berlin den 1 maj 2017. (Activestills.org)

Åtskilliga utgåvor av denna lista presenterade händelser som har föga att göra med antisemitism. 2015, till exempel, tog Wiesenthal Center upp Europeiska unionen som antisemitiskt för dess beslut att ursprungsmärka israeliska varor från bosättningar. 2016 placerades Frankrike på listan av samma skäl. 2018 listade centret en tysk bank som antisemitisk eftersom den förvaltade en judisk grupps konto som stödjer BDS. 2019 stämplade de Tysklands FN-sändebud Christoph Heusgen som antisemitisk till följd av hans kritik av Israel i FN:s säkerhetsråd.

Bland de övriga som bidrar till handboken finns styrelseordföranden för IIBSA (the International Institute for Education and Research on Antisemitism), en tysk organisation som publicerade en rapport 2018 och beskrev BDS-rörelsen som antisemitisk.

Intressant nog nämner Europeiska kommissionens handbok inte BDS vid namn. Men den talar för två resolutioner som ”bra exempel att använda” som de franska och österrikiska parlamenten godkänt och som förknippade BDS med antisemitism. Lämpligt nog för författarna hänvisar handboken inte till Europeiska brottmålsdomstolens dom i juni 2020 som bejakar BDS som yttrandefrihet.

Tvetydigheten i handboken sträcker sig bortom BDS. Ingenstans känns den vid den växande oron kring IHRA-definitionen och hur den har bidragit, vilket har tydligt framförts av oräkneliga forskare och organisationer i det civila samhället, inbegripet grupper för medborgerlig frihet. T.o.m. Kenneth Stern, den som mest har arbetat med IHRA-definitionen, har sagt sin mening om att ”beväpna” definitionen för att underminera det fria talet, särskilt vid universiteten.

Långtgående följder

Effekterna av Europeiska kommissionens handbok måtte ha verkliga, praktiska följder för dem som förespråkar palestinska rättigheter och kritiserar israelisk politik. För det första underlättar det ILF:s agenda att tillskriva quasi-laglig effekt på IHRA-definitionen, inklusive dess exempel förknippade med Israel. Medan handboken erkänner att definitionen ”inte är juridiskt bindande”, uppmanar den den brottsbekämpande myndigheten att använda definitionen för att identifiera, registrera, analysera och kategorisera antisemitiska brott, och att lägga till ”referenser” till IHRA-definitionen om ”lagstiftning om hatbrott och/eller lagstiftningen mot antisemitism”.

För det andra hjälper handboken effektivt NGO Monitors pågående kampanj för att underminera internationell finansiering av NGO:s som kritiserar och utmanar det israeliska regeringen. Den föreslår att regeringar och internationella aktörer börjar villkora finansiering som bygger på IHRA-definitionen, och föreslår att ”initiativ och organisationer som bygger sina aktioner på [definitionen]” borde prioriteras för ekonomiskt stöd.

Handboken rekommenderar även att regeringar och internationella aktörer använder definitionen som ”en kontrollmekanism för att undvika att antisemitiska grupper och projekt blir finansierade” - med andra ord: för att utesluta grupper eller projekt som uppfattas kränka IHRA-definitionen enligt en politisk tolkning.

I den kontexten behandlar handboken de ”samtida exemplen på antisemitism” som en integrerad del av IHRA-definitionen. Detta motsäger tidigare EU-deklarationer från vilka exemplen avsiktligt utelämnats. Eftersom handboken nu inbegriper dem, utvidgar dess politiska rekommendationer brottsbekämpande myndigheter och finansieringsvillkor effektivt de Israel-relaterade exemplen som kopplats till definitionen. Detta skulle kunna få långtgående följder.

Det dröjde inte länge för NGO Monitor att ta tillfället i akt som presenterades av handboken. Endast 18 dagar efter att Europeiska kommissionen hade publicerat dokumentet, släppte NGO Monitor en policyartikel med titeln ”Att tillämpa IHRA-defintionen om antisemitism för finansiering av NGO:s”.

Före detta informationsminister Gilad Erdan talar vid en konferens organiserad av NGO Monitor i knesset den 20 juni 2016. (Miriam Alster/Flash90)

Detta avslöjar i vilken utsträckning som Europeiska unionen har trasslat in sig med aktörer och agendor som beväpnar IHRA-definitionen med andra motiv än att bekämpa antisemitism. Detta är särskilt störande vid en tidpunkt då den israeliska regeringen anklagar internationella brottmålsdomstolen för antisemitism eftersom man avser att utreda misstänkta krigsbrott som begåtts på de ockuperade territorierna. Samma israeliska regering har föga förvånansvärt varmt välkomnat den Europeiska kommissionens handbok för att den gör IHRA-definitionen till ”ett viktigt instrument” i bekämpandet av antisemitism.

Ambassadör (f.d.) Ilan Baruch är ordförande för the Policy Working Group, ett kollektiv av äldre israeliska akademiker, tidigare ambassadörer och försvarare av mänskliga rättigheter som förespråkar och verkar för en förändring i relationerna mellan Israel och Palestina, från ockupation till samexistens grundad på en tvåstatslösning.

https://www.972mag.com/ihra-ngo-monitor-ilf-european-union/

Översättning: Anja Emsheimer

Jämställdhet bryter äntligen igenom i Washingtons debatt om Israel-Palestina

Ett policydokument som sätter lika rättigheter för båda folken i centrum markerar en radikal förändring från den israelisk-centrerade diskursen i vanliga amerikanska tankesmedjor.

Mitchell Plitnick, + 972 Magazine, 6 maj 2021.

När fredsprocessen i Oslo nådde sina sista dagar 2016, var tanken på att säkerställa ett israel-palestinsk fredsskapande för att uppnå lika rättigheter för två folk, snarare än en territoriell uppdelning i två ojämlika stater, nästan helt frånvarande i den politiska diskursen. När sedan tvåstatslösningen dog under Barack Obama-administrationen och begravdes under Donald Trumps regering, verkade det som om politikvärlden, särskilt i Washington, inte ens kunde överväga någonting utanför det traditionella paradigmet.

Men nu har ett nytt gemensamt policydokument, utfärdat av Carnegie Endowment for International Peace och USA / Mellanöstern-projektet, gått utanför gränserna för den traditionella debatten i Washingtons värld. Författarna och analytikerna Zaha Hassan, Marwan Muasher, Daniel Levy och Hallaamal Keir uppmanar Biden-administrationen att göra en drastisk översyn av USA:s politik genom att placera ett ”rättighetsbaserat förhållningsätt i centrum för strategin."

Tillvägagångssättet, som preciseras av författarna, "prioriterar skyddet av palestiniernas och israelernas rättigheter och mänskliga säkerhet framför att upprätthålla en fredsprocess som söker kortsiktiga lösningar". Samt att kräva, "ansvarsskyldighet för kränkningar av mänskliga rättigheter och internationell rätt”, som anges i den allmänna deklarationen om de mänskliga rättigheterna och andra mänskliga rättighetsfördrag.

Det är chockerande att efter mer än ett sekels konflikt i Palestina och Israel anses ett policydokument som baserar sina rekommendationer på människor och mänskliga rättigheter vara revolutionerande. Faktum är att konceptet knappast är nytt; Palestinska rättighetsförespråkare har hävdat detta i flera år.

Ändå representerar denna bild ett radikalt avbrott från internationellt fredsskapande och USA:s långvariga politik. En mycket större och långvarig ansträngning kommer att behövas för att sätta en rättighetsbaserad diskurs i centrum av samtalet - och detta är precis den typ av dokument som krävs för att främja processen.

Israeliska säkerhetsstyrkor, medan palestinier ber, innan en protest mot bosättningarna nära Yatta, på Västbanken, 9 april 2021. (Wisam Hashlamoun / Flash90).

Utöka Washingtons samtal

Under en online presentation av dokumentet från den 20 april sammanfattade Zaha Hassan det viktigaste problemet bakom det amerikanska engagemanget i Israel-Palestina:

Det har skett en nedprioritering av rättigheter och internationell lag när man fokuserat på en lösning på konflikten. Faktum är att beslutsfattare tenderar att tro att fokus på rättigheter och internationell lag ... skulle minska chanserna för Israel att komma till förhandlingsbordet. Resultatet blev att bosättningsbyggnaden stimulerades. Varför skulle Israel sluta bygga om de visste att frågan kunde utnyttjas för löften om att delta i en ny förhandlingsrunda, eller om de visste att USA i slutändan skulle omdefiniera fredsparametrar, samtidigt som de skyddade Israel från ansvarsskyldighet i internationella forum?

Denna slutsats kan verka självklar för många som har förespråkat palestinska rättigheter, men det är en betydande förändring från den vanliga diskursen i Washington. Den står i skarp kontrast exempelvis till en rapport från

december 2020 som utfärdats av kända experter från Israel Policy Forum, Center for a New American Security och Brookings Institutionen, som påstod sig erbjuda ”En ny strategi för den Israel-Palestinska konflikten” men vars förslag effektivt skulle behålla status quo i hopp om att den misslyckade Oslo-processen så småningom skulle återupplivas.

Rapporten - som kommer från tre av de mest framstående tankesmedjorna som arbetar med USA:s politik gentemot Israel - visar att traditionella Washingtoninstitut inte kan räkna med Oslos misslyckande eller ifrågasätta de politiska parametrar som placerar israeliska intressen som det övergripande problemet för USA:s politik. Till och med organisationer som J Street, den självbeskrivna lobbygruppen för Israel och för fred, har insett att de måste utvidga sitt tänkande om det ska finnas något hopp om att ta itu med utmaningarna efter Oslo-eran.

Carnegie-USMEP- dokumentet försöker påskynda denna omprövningsprocess. Med ett fokus på lika rättigheter snarare än uppdelning fokuserar policydokumentet på fyra breda områden för amerikansk politisk förändring: prioritering av rättigheter och skydd av människor, dra tillbaka Trump-administrationens handlingar och återupprätta internationell lag, förtydliga förväntningarna för palestinier och israeler, stödja nya multilaterala strategier och ansvarsskyldighet.

Denna helhetssyn syftar till att ersätta det ensidiga fokus på israelisk nationell säkerhet som har varit grunden för USA, och i själva verket stormaktens politik i världen efter andra världskriget. Som författarna noterar i sin artikel, ”måste säkerheten omprövas så att tillräcklig uppmärksamhet ägnas åt både palestiniernas och israelernas rättigheter och välbefinnande. Medan israelernas säkerhet kommer att vara och bör förbli ett amerikanskt politiskt mål, bör det inte ske på bekostnad av eller användas som förevändning för förnekandet av rättigheter och säkerhet för palestinier. ”Filosofiskt är detta ett viktigt steg framåt i Washington.

Dra tillbaka Trumps politik

Författarna beskriver olika policysteg som skulle vara nödvändiga, eller åtminstone användbara, för en lösning vilken som helst, oavsett form eller kombination av stater som den kan bestå av. För dem skulle det vara en början på att korrigera skadan från Donald Trump-eran.

Till exempel uppmanar de Förenta staterna att upphäva den tidigare statssekreteraren Mike Pompeos uttalande att de israeliska bosättningarna ”inte är oförenliga med internationell lag” och att förändra politik som behandlar den ockuperade Västbanken och Gaza som separata territoriella enheter.

De uppmanar också Biden att formellt överge Trumps löjeväckande "Deal of the Century" plan, återuppta PLO-uppdraget i Washington, återupprätta ett amerikanskt konsulat som är dedikerat till att arbeta med palestinierna, återställa finansiering till UNRWA (vilket Biden nyligen till viss del har gjort) och att återge skillnaden, i praktiken och politiken, mellan Israel och alla bosättningar utanför den gröna linjen. Dessa är grundläggande beståndsdelar i en tvåstatslösning, men de är också nödvändiga för att skapa förutsättningarna för en lösning, vilken lösning som helst.

Men som Daniel Levy betonade i webinaret den 20 april är dessa förändringar bara början. ”Vi måste dra tillbaka överdrifterna i Trump-eran, men en återgång räcker inte eftersom det inte finns någon guldålder att återvända till ... Valet som erbjuds är inte binärt där man måste välja mellan maximalt tryck (på Israel) eller maximal straffrihet (för Israel). ”

Levy tillade att även om författarna inser att en förändring av kursen gentemot Israel medför en politisk kostnad, kommer kostnaden bara att öka med tiden. Så småningom kommer Washingtons avskärmning av Israel som strider mot en uttalad amerikansk politik tvinga fram en förändring. "Vad som behövs", förklarade Levy, "är en policy för bristande medverkan."

För detta ändamål rekommenderar artikeln att återupprätta de geografiska begränsningar för gemensamma amerikansk-israeliska projekt, som Trump har upphävt, för att tillåta sådana projekt att omfatta arbete bortom den gröna linjen. De uppmanar också USA att stödja andra länders ansträngningar för att säkerställa att medel inte används till bosättningar eller för att ytterligare förankra ockupationen och att utesluta bosättningsprodukter från den förmånsbehandling som ges till israelisk export. Detta är typiska internationella krav som borde vara acceptabla för alla som försöker återuppliva den medfarna tvåstatslösningen eller bygga alternativa lösningar.

Förakt för palestinsk demokrati

Att reparera brottet bland det palestinska ledarskapet är ett annat viktigt mål för tidningens politik. Förutom att uppmana till ett slut på belägringen i Gaza, uppmanar den bestämt USA att "uppmuntra och stödja" alla tre faserna av palestinska val - för ordförandeskapet, det palestinska lagstiftningsrådet och det palestinska nationella rådet - som var planerade att hålls i våras och i sommar, men sköts upp på obestämd tid av president Mahmoud Abbas förra veckan.

Det är ett tecken på avståndet mellan detta policydokument och Biden-administrationen att Vita huset effektivt har kommunicerat att de är nöjda med president Abbas beslut att avbryta omröstningarna. En anonym amerikansk

tjänsteman sa till tidningen Al-Quds förra månaden att Biden-administrationen "kommer att se med förståelse på möjligheten att skjuta upp valet under en tid." Medan han listade ett antal möjliga orsaker till att Abbas skulle vilja avbryta valet, sade tjänstemannen att ”alla tecken tyder på att de flesta divisioner inom Fatah och den mångbottnade konflikten mellan de olika fraktionerna i Fatah kommer att minska dess förmåga att mobilisera palestinierna på ett sätt som gör det möjligt för dem att besegra Hamas. ”

Detta är ett säkert tecken på att den smärtsamma erfarenheten inte har lärt USA något. För femton år sedan när det senaste palestinska nationella valet hölls, nåde Fatah toppen av sin popularitet. Korruption, underlåtenhet att driva tillbaka den israeliska ockupationen och att partiet hanterade valkampanjen felaktigt och ofta använde flera kandidater som delade röster, bidrog tillsammans till att leda till en betydande segermarginal för Hamas, som drev en effektiv kampanj och säkrade majoriteten av stolar i regeringen med Abbas som president.

USA, Israel och Fatah var inte nöjda med detta resultat. Det internationella samfundet införde sanktioner och isolerade den nya palestinska regeringen och stödde Fatah i ett försök till kupp mot Hamas, vilket resulterade i en våldsam konflikt och den territoriella och politiska splittringen som har pågått mellan Västbanken och Gaza fram till i dag.

Det brottet drivs till stor del av USA:s vägran att stå bakom resultatet av ett val som var fritt och rättvist, och som även George W. Bush-regeringen hade pressat fram. År 2021 visar Biden administrationen samma förakt för palestiniernas vägval, vilket gör det tydligt att de endast ser den palestinska demokratin som acceptabel när de amerikanska och israeliska regeringarna godkänner resultatet.

Att göra amerikansk politik mindre destruktiv

Även om Biden-administrationen verkar fast besluten att upprepa misstagen från det förflutna, erbjuder författarna till denna artikel pragmatiska och politiskt genomförbara - om än fortfarande svåra - åtgärder som denna administration kan använda. Det är orealistiskt att förvänta sig att USA drar sig tillbaka sig från diplomatin kring Israel inom överskådlig framtid. Därför är författarna fokuserade på att göra detta engagemang mindre destruktivt. Det skulle vara små steg mot en bredare orientering mot en rättighetsbaserad politik, men det skulle fortfarande vara steg i rätt riktning.

Blandningen av pragmatism och innovativt tänkande återspeglas på samma sätt i rekommendationen att USA tillåter ett bredare engagemang för att lösa den pågående ockupationen. Författarna uppmanar USA att sluta använda sitt veto i FNs säkerhetsråd för att skydda Israel från konsekvenserna av dess

handlingar. Att bekräfta internationell rätt som en sakkunnig källa för vägledning; att låta palestinier delta i internationella organ och i en tydlig bestraffning av Trump-administrationens användning av vapenförsäljning för att uppnå normaliseringsavtal med Israel, att "undvika att ytterligare driva upp en regional ökning av vapen genom att inte koppla USA:s vapenöverföringar med israel-arabiska normaliseringsavtal."

I flera år har förespråkare och aktivister försökt att hävda mänskliga rättigheter och internationell rätt som riktlinjer för att upphöra med det palestinska folkets fördrivning och lidande. Carnegie-USMEP-dokumentet representerar därför ett välkommet och efterlängtat erkännande av dessa ansträngningar i tankesmedjornas värld.

Artikeln är långt ifrån perfekt eller heltäckande; de svåra frågorna i Jerusalem och framför allt rätten att återvända för palestinska flyktingar lämnas obesvarade. Men begreppet att basera diplomati på universella och lika rättigheter, snarare än på territorium eller, ännu värre, bara en sidas säkerhetsproblem, skulle representera ett stort och efterlängtat nytt sätt att tänka. Om det byggs vidare på kan det äntligen ange en produktiv riktning för ett positivt engagemang från Washington.

Mitchell Plitnick är en politisk analytiker och författare. Han är författaren, tillsammans med Marc Lamont Hill, till "Except for Palestine: The Limits of Progressive Politics", publicerad i februari 2021 av The New Press. Han är också värd för "ReThinking Foreign Policy" podcast. Twitter: @MJPlitnick.

https://www.972mag.com/carnegie-usmep-israel-palestine/

Översattning: Maria Fernström

Turning "collateral damage" into war crime

"Our bombing of Gaza is moral"
Cried the Prime Minister
As if he cares.

"We are doing all
To avoid harm to civilians".
So he said.
Well, perhaps we try.

But when you drop
450 bombs in half an hour

Weighing a whole tonne each
In a densely populated urban area
There is no way to avoid
Killing women and children,
In far greater numbers
Than the Israelis
Killed by Hamas rockets.

Going on with such bombings
Day after day
Turns "collateral damage"
Into war crime.

Enough is enough
And more than enough
It is high time
To stop this madness.
17/05/21

No avoiding of the real issues

Before the government
Was formed, uniting
Right-wing and Left-wing,
It was declared that
This government would
Avoid dealing with
Controversial ideological issues.

After just a week,
The new government
Seeks to enact
A law forbidding
Arab citizens of Israel
From marrying
West Bank Palestinians.

Can a law be
More ideological than that
And more controversial?
21/06/21 http://zope.gush-shalom.org/home/he/channels/weekly_ad/1621211827/

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:
1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet
c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.
E-post: redaktionen@jipf.nu
är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,
Talespersoner:
Dror Feiler, tel.: 070 285 5777 och Staffan Granér, tel.: 070 354 9687
Hemsida: www.jipf.nu
Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.
Årsavgiften är 290 kr.
Enbart prenumeration kostar 190 kr/år.
Gåvor tas tacksamt emot.
plusgiro 475 29 17-7